

SVĚTLO

26. ČÍSLO / XI. ROČNÍK

8 Kč (12 Sk)

29. ČERVNA 2003

Z obsahu:

Rodina - cesta Církve i národa

Po 100. pastorační cestě
Jana Pavla II.
do Chorvatska
- strana 2 -

Petr a Pavel - svědkové víry a základy Církve

Alfons Benning
- strana 4 -

Ekumenický svátek

Tomasso Federici
- strana 5 -

Svatá Filoména, mocná divotvůrkyně

René Lejeune
- strana 7 -

Úcta k Srdci Ježíšovu (dokončení)

- strana 10 -

Jeho trpělivost čeká na nás

Stefanie Falascová
- strana 12 -

Evangelíkovu dilema

Rozhovor s evangelíkem
Hansem Apelem
o jeho víře a církvi
- strana 15 -

Svatý Prokop aktuálně

Proč v dnešní době už
neslyšíme o vyslyšených
prosbách a zázracích na
přímluvu sv. Prokopa?
- strana 16 -



Neděle 29. června - slavnost sv. Petra a Pavla

EDITORIAL

Značná část nedorozumění, která dnes rozdělují katolické křesťany, má své kořeny v tom, že někteří věříci si již nejsou schopni uvědomit, jak podstatný je rozdíl mezi Církví jakožto institucí ustanovenou samým Bohem a všemi ostatními útvary lidské společnosti, které si utvářejí sami lidé. Katolická církev je společenství lidí, ale nepochází od lidí. Ačkoliv členy Církve jsou lidé tak jako v jiných společenstvích, její původ, ústava, principy, prostředky a cíle jsou zcela jiného, totiž nadpřirozeného charakteru a nemají jinak se sekulárními institucemi nic společného.

Proto také bez dobré znalosti základů víry nemůže nikdo pochopit paradox, jak může Církev jakožto instituce složená z nedokonalých a hříšných lidí vést tyto lidi k dokonalosti. A přece tato skutečnost vystupuje do popředí již od chvíle, kdy Ježíš poprvé hovoří o Církvi a současně o skále, na které ji zbuduje. Jestliže si vybírá za její základ slabého a hříšného člověka, kterého musí dokonce hned nato přísně pokárat za jeho zcela nesprávné smýšlení, dává tím jasně najevo, že jeho Církev nebude stát na tom, co je lidské, nýbrž na nadpřirozené milosti a její síle, která působí se svrchovanou účinností i navzdory lidským nedokonalostem. Pro svou instituci, která má přivést lidi zpět ke ztracené dokonalosti a k Otci, nemá totiž Syn člověka po pádu prvních lidí s výjimkou své Matky k dispozici nikoho dokonalého a může tedy počítat jen se slabými a hříšnými lidmi.

S touto slabostí a hříšností svých členů (i na vedoucích místech) se Církev těžce potýká po celou dobu své existence. Ale právě skutečnost, že přesto stále a neotřesitelně existuje i v těch nejproměnlivějších podmínkách již třetí tisíciletí, je nejjasnějším dokladem jejího nadpřirozeného charakteru. Stojí skutečně na nepřemožitelné Skále. Tato „skála“ je podle Božího úradku hlavní zárukou, že při

Pokračování na str. 19

Rodina - cesta Církve i národa

Po 100. pastorační cestě Jana Pavla II. do Chorvatska

Chtěl bych v myšlenkách spolu s vámi znovu projít cestu do Chorvatska, kterou jsem mohl uskutečnit v uplynulých dnech a která měla jako téma „Rodina - cesta Církve i národa“. Byla to moje 100. apoštolská cesta! Z hloubi srdce vyslovuji poděkování Pánu, který mi stokrát otevřel cesty do světa a k národům, abych jim mohl předat svědectví.

Vrátil jsem se do vznešené chorvatské země, abych utvrdil bratry ve víře; chtěl jsem předat všem poselství míru a smíření a bylo mi dopřáno potěšení vyzvednout k účtě oltáře řádovou sestru Marii Propetogu Petkovičovou.

Toužím vyjádřit upřímný dík episkopátu, který mě pozval a přijal s péčí a s láskou. Moje vděčnost patří také prezidentu republiky a ostatním veřejným a vojenským autoritám za zdvořilé přijetí a pečlivou spolupráci. Konečně děkuji arcidiecézi Rjeka a jeho semináři, které hostily mne a mé spolupracovníky.

První etapou bylo staré a slavné město Dubrovník, hrdé na svou historii a svou tradici svobody a spravedlnosti. Sloužil jsem tam mši svatou, během které byla blahořečena sestra Marie od Ukřižovaného Ježíše Petkovičová, významná dcera Církve a chorvatské země. Je to žena obdařená heroickou touhou sloužit Bohu v nejhudších bratrích, která založila řeholi Dcery milosrdenství třetího řádu svatého Františka, aby šířily skutky duchovního a tělesného milosrdenství a poznání Boží lásky.

Ve světle této obdivuhodné postavy jsem se obrátil se zvláštním poselstvím na chorvatské ženy, které jsem povzbudil, aby obětovaly Církvi a společnosti svůj duchovní a morální vklad. Zvláštním způsobem jsem žádal od zasvěcených,

aby byly výmluvným znamením láskyplné Boží přítomnosti mezi lidmi.

Další den v Osijeku, v nejzazší severovýchodní oblasti země v diecézi Djakovo a Srijem jsem měl to potěšení předsedat slavnostnímu závěru druhého diecézního synodu a připomenout si 150. výročí založení církevní provincie Zagreb.

Při té příležitosti jsem se zastavil u úvahy nad svatostí jako povoláním každého křesťana: to je jedno z ústředních témat 2. vatikánského koncilu. Vyzval jsem zvláště věřící laiky, aby plně zhodnotili milost křtu a biřmování. Pouze ten, kdo je oživen silnou vírou a velkodušnou láskou, může být apoštolem smíření a duchovní obnovy tam, kde zůstávají otevřené rány bolestné a obtížené minulosti.



V Djakovu jsem se mohl krátce zastavit v krásné katedrále, kde jsem pozdravil seminaristy a jejich profesory spolu s početnou skupinou řeholnic.

V neděli 8. června v Rijeci o slavnosti Letnic jsem během mše svaté prosil o obnovené vylití darů Ducha Svatého na křesťanské rodiny Chorvatska a světa. Chtěl jsem všechny svěřit do zvláštní ochrany svaté Rodiny Nazaretské. Zdálo se mi také prospěšné zdůraznit primární společenskou hodnotu instituce rodiny a žádal jsem pro ni o privilegovanou pozornost a konkrétní opatření, která podporují její ustavení, rozvoj a stabilitu.

Odpoledne jsem se odebral do svatyně v Trsatu, položené na návrší nad městem Rijeci,

abych se v myšlenkách spojil s poutníky, kteří zde uctívají Matku Boží. Podle zbožné tradice se na tomto místě totiž zastavil svatý Domek Nazaretský, než dospěl do Loreta.

Poslední etapou mé cesty byl Zadar v Dalmácii, město s bohatou historií. Ve stínu kated-



rály svaté Anastázie, mučednice ze Sirmia, jsem slavil Sextu z hodin ke cti Panny Marie, Matky Církve. Tato mariánská připomínka, která prodlužuje slavnost Letnic, nám oživila atmosféru Večeřadla. Jako kdysi i nyní Maria pokračuje ve své přítomnosti v církevním společenství, přítomnosti pokorné a diskrétní, ale oživující modlitbou a životem podle Ducha Svatého; v přítomnosti kontemplativní, schopné připomínat pastýřům i věřícím prvenství vnitřního duchovního života, naslouchání a osvojování Božího slova, které jsou nezbytnou podmínkou pro přesvědčivé a účinné hlásání evangelia.

Draží bratři a sestry! Také během této cesty jsem mohl konstatovat, že křesťanství přispělo k uměleckému, kulturnímu a především duchovnímu a mravnímu rozvoji Chorvatska a jeho lidu. A to je solidní základna, na které nyní na počátku třetího tisíciletí může drahý chorvatský národ pokračovat v budování své soudržnosti, své stability, aby se mohl harmonicky integrovat do společenství evropských národů.

Kéž Bůh nadále žehná a chrání Chorvatsko! To bude mít vždy privilegované místo v mé lásce a v mé modlitbě.

*Bolletino Vaticano 11. 6. 2003
překlad -š-*

Mesiáš a jeho Skála

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní slavnosti

Brány pekla ji nepřemohou

Dnes najdeš Pána jen v kruhu jeho nejbližších. Neboj se k nim připojit. Budeš svědkem vyznání, které se týká i tebe. Přichází chvíle, kdy si máš hlouběji uvědomit, kdo je ten, jehož společnost jsi vyhledal. Je zapotřebí, aby mezi vámi bylo jasno. Klaněj se mu a děkuj, že tě přizval mezi své právě v tuto vzácnou chvíli, kdy se chystá rozmlouvat na toto téma se svými učedníky.

Ježíš ti klade otázku, za koho ho lidé pokládají. Neptá se tě proto, aby se od tebe dověděl něco, co mu není známo, ale především aby sis sám uvědomil, jak rozličné jsou názory, které si lidé o Synu člověka vytvářejí. Projdi v mysli všechny ty, kteří žijí kolem tebe. Za koho pokládají Ježíše Krista? Vyznej mu po pravdě, co o nich víš, a neboj se mu zmínit ani o těch názorech, které Pána zlehčují, ponižují, podceňují a dokonce urážejí. Představ mu i ty ze svého prostředí, pro které zůstává zcela neznámý. Tento výčet by ti měl připomenout, co všechno je třeba podniknout, aby se tato žalostná nevědomost, povrchnost, předsudky i nepřátelské postoje změnil v upřímné poznání, kdo je Ježíš, kterého nám jako svůj největší dar poslal nebeský Otec.

Ale nyní je řada na tobě. Pán by chtěl i od tebe slyšet, za koho jej doopravdy pokládáš. Nespěchej se svou odpovědí. Dobře se podívej do svého srdce a nic si nezastírej. Dříve než upřímně vyznáš, kým je pro tebe Ježíš, udělej místo Šimonovi, který se chystá promluvit jménem všech přítomných. Prohlašuje: *Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha.*

Je to odpověď, která daleko překračuje všechno to, co se mluví mezi lidmi, a Pán za ni Šimona blahoslaví. Ale nepřeslechni, jak Ježíš svou pochvalu zdůvodňuje. Apoštol je blahoslavený nikoliv proto, že odpověděl správně, ale za to, že přijal a vyslovil vznešenou pravdu, kterou by nikdy nenašel sám v sobě, nýbrž kterou mu zjevil sám Otec. Kdykoliv se o tebe pokouší pocit samolibosti, jako by to dobré a správné, co u sebe nacházíš ty sám nebo jiní, bylo „tvé“, uvědom si, že si nemůžeš neprávem přivlastňovat to, co ve skutečnosti pochází od Otce. Tvým úkolem je spíše přemýšlet, zda svou domýšlivostí a sebeláskou nejsi na překážku tomu, co by Bůh chtěl tobě a skrze tebe zjevit.

Ježíšova otázka však sleduje ještě další cíl. Na to, jak o něm smýšlíme, závisí to, co nám chce zjevit. Přesvědčíš se, že Pán odplácí za upřímnost stejnou upřímností.

Protože to, co chce nyní říct Šimonovi, může zjevit jedině sám Bůh, potřeboval jeho veřejné vyznání, že jej za Boha skutečně pokládá. Slavnostní vyhlášení Mesiáše, Božího Syna, není to-

tiž určeno jen Šimonovi. Je to slib nejvyšší záruky a útěchy pro všechny křesťany: *Ty jsi Skála a na té skále zbuduji svou církev, kterou moc pekla nepřemůže.* Na kom ji zbuduje? Na slabém, nevzdělaném, prchlivém člověku. Ale nediv se tomu. Před chvílí jsi slyšel, že Petr poznal jedinečnou Pánovu totožnost, ale nikoliv sám od sebe. Ani církev neponese sám od sebe. Dívat se pouze na člověka by znamenalo ignorovat odvěky Boží záměr a nekonečnou moc jeho milosti: ani lidská slabost nebude překážkou pro odvěky Boží plán. Co by zmožila lidská síla proti pekelným mocnostem, které budou ohrožovat Boží dílo? Kdyby tyto mocnosti nepředstavovaly trvalé a reálné nebezpečí, nemusel by Pán slibovat žádné záruky. Ale skutečnost je taková, že právě boj s temnými mocnostmi bude tvořit samu podstatu budoucnosti Církve. Až do Pánova návratu nikdy nenastane období, kdy by ji Zlý přestal ohrožovat: jednou to bude krvavé pronásledování, jindy bludné nauky, pak opět pokušení slávy, moci a bohatství, rozmařilost a lidská pýcha, založená tu na rozumu, tu na pokroku, tu na blahobytu. Právě v tomto trvalém a nesmírně proměnlivém a záluďném boji bude nutno přijímat závažná rozhodnutí. K tomu budou sloužit Petrovy klíče. Komu Pán svěří odpovědnost, toho také povede a toho bude respektovat. Tato zaručená pravomoc Petra znamená bezmocnost Satana. Kdo by se jí chtěl vzdát nebo ji zpochybnit, opouští pevnou skálu pod nohama a odvažuje se vykročit do vln nikoliv na Mistrovu výzvu jako Petr, ale na vlastní pěst.

Papežství představuje pro církev Bohem danou pevnou a stmelující sílu a záruku spojení s jejím Zakladatelem. Děkuj svému Pánu za celou tu dlouhou řadu papežů, kteří již dva tisíce let představují zde na zemi bezpečnou Kristovu Skálu. Kdo nestojí na ní, nestojí v jednotě. Mimo tuto Skálu vznikají jen nová a nová štěpení a odluky. Všechny rozkoly jsou v podstatě protipapežské.

Nyní nastává chvíle, abys i ty vyznal před Pánem, za koho jej opravdu pokládáš. Vyznej Ježíši po pravdě, za koho ho pokládáš, a on ti prozradí, za koho pokládá tebe, svěří ti, v čem na tebe spoléhá. Nic z toho, čím Pán pověřuje své vyvolené, není podřadné a nic z toho však také nepřesahuje jejich síly. Máš být nástrojem v jeho ruce, která uskutečňuje svá vznešená díla. Odevzdej se mu zcela a bezvýhradně podle jeho vůle a on *bude stát při tobě a dá ti sílu, abys plně hlásal evangelium a aby je lidé slyšeli.* Bude-li zapotřebí, pošle svého anděla, aby tě vytrhl z rukou protivníka, vysvobodí tě ode všeho zlého a zachrání pro nebeské království.

„Vpravdě je důstojné a spravedlivé, abychom ti, Bože, vždy a všude vzdávali díky a vyznávali, že jsi veliký ve svých svatých!“⁽¹⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ preface o slavnosti sv. Petra a Pavla

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 12,1–11

Král Herodes začal zle zakročovat proti některým členům církevní obce. Janova bratra Jakuba dal popravit mečem. Když viděl, že se to židům líbí, dal zatknout také Petra. Byly právě velikonoce. Zmocnil se ho tedy, dal ho zavřít do žaláře a hlídat od čtyřnásobné stráže vždycky po čtyřech vojácích. Měl v úmyslu, že ho po velikonočních dá popravit. Tak byl Petr hlídán ve vězení; církevní obec se však naléhavě za něho modlila k Bohu. V noci před tím dnem, kdy ho chtěl Herodes popravit, spal Petr mezi dvěma vojáky a byl spoután dvěma řetězy. I přede dveřmi stála stráž. Najednou se objevil anděl Páně a v kobce zazářilo světlo. Strčil Petra do boku, vzbudil ho a řekl: „Rychle vstaň!“ Tu mu spadly řetězy z rukou. Pak mu anděl řekl: „Opásej se a obuj si opánky!“ Udělal to. Dále mu nařídil: „Přehoď si plášť a pojď za mnou!“ Šel tedy za ním ven, ale nevěděl, že je to skutečnost, co se dělo skrze anděla. Myslel, že má vidění. Přesli pak první i druhou stráž a došli k železné bráně, která vede do města. Ta se jim sama od sebe otevřela. Vyšli ven a šli dál jednou ulicí. A hned nato anděl zmizel. Vtom přišel Petr k sobě a řekl: „Teď vím jistě, že Pán poslal svého anděla a vytrhl mě z Herodových rukou a ze všeho, na co čeká židovský lid.“

2. čtení – Tim 4,6–8.17–18

Milovaný! Já už mám prolít v obět svou krev, chvíle, kdy mám odejít, je tady. Dobrý boj jsem bojoval, svůj běh jsem skončil, víru svou jsem uchoval. Teď mě už jen čeká věnec spravedlnosti, který mi v onen den předá Pán, spravedlivý soudce. A nejen mně; stejně tak i všem, kdo s láskou čekají na jeho příchod. Pán stál při mně a dal mi sílu, abych plně hlásal evangelium a aby ho slyšeli lidé ze všech národů. A tak jsem byl vysvobozen ze lví tlamy. Pán mě vysvobodil ode všeho zlého a zachrání pro své nebeské království. Jemu buď sláva na věčné časy! Amen.

Pokračování na str. 18

Petr a Pavel – svědkové víry a základy Církve

Když Církev slaví svátek obou apoštolských knížat Petra a Pavla, pak si připomíná dva muže, kteří patří ke Kristem položeným základům Církve. Jeden z nich – chudý rybář od Genezaretského jezera, druhý – teolog z Gamalielovy školy. Každý svým vlastním způsobem následoval Kristovo volání a plnil jeho poslání. Dnešní slavnost nám má tyto muže nejen připomenout, ale především oživit a postavit nám před oči jejich příklad pro dnešní situaci naší víry a Církve. Současně je vyzýváme jako u Boha oslavené, kteří jsou blízko Bohu i Církvi.

Kdo jsou tito muži?

Petr pochází podle zpráv evangelií z Galileje a pracoval jako rybář na Genezaretském jezeře. Zde ho Ježíš povolal za svého učedníka a dal mu jmé-



no Kefas, tzn. Skála. Později mu Ježíš světil závažnou úlohu: svazovat a rozsvazovat. Má být skálou, na které Pán zbuduje svou Církev. Po Kristově nanebevstoupení vystupuje jako první v křesťanské obci a ujímá se misijního působení v Samařsku a v Cesareji. Podle staré křesťanské tradice působil později v Římě a podstoupil zde v roce 65 za císaře Nerona mučednickou smrt. Jeho hrob se stal brzy místem živé úcty.

Petr byl velmi ohnivý muž cholerické povahy, zapálený pro všechno dobré. Ale jeho nadšení bylo často jen jako ho-

řící sláma. Jeho pád byl hluboký: zapřel svého Pána. *Neznám toho člověka!* (Lk 22,57) A přece si ho Pán vyvolil za prvního z apoštolů a skálopevný základ pro svou Církev.

Zcela jinak tomu bylo u **Pavla**. Narodil se v diaspoře v Tarsu, významném přístavním městě Malé Asie, vyučil se řemeslu stanaře a byl přísně nábožensky vychován. V Damalielově škole si osvojil rabínské učení a farizejskou zbožnost. V křesťanství spatřoval nebezpečnou sektu, kterou je třeba všemi prostředky pronásledovat. Až u Damašku ho dostihla Boží milost: „Šavle, Šavle, proč mě pronásleduješ?“ (Sk 9,4) Obrátil se, přijal křest a stal se neochvějným Kristovým apoštolem. Spěchal od města k městu, od země k zemi až do Evropy, aby všude hlásal víru ve zmrtvýchvstalého Pána. Na konci svého života mohl říci, že pracoval více než všichni ostatní apoštolové dohromady. Nový zákon mu vděčí za četné listy, které nám poskytují hluboký pohled na jeho hlásání víry. Nakonec zemřel jako svědek víry mučednickou smrtí pravděpodobně v roce 67.

Osobnost Pavlova je možno charakterizovat jen několika málo rysy: byl otevřen světu, důvěrně seznámený s duchov-

ními proudy tehdejší doby, neochvějně sledoval svůj cíl. Bezpodmínečně důvěřoval působení milosti Ducha Svatého. Svou vlastní osobu pokládal za nic. Jeho nasazení pro hlásání slova Božího bylo klidné a neúnavné. Nevyhýbal se sporům ani neváhal se slovy odpuštění. Byl všechno ve všem. Byla to výrazná postava v kolegiu apoštolů.

Když se zamyslíme, v čem především spočívá příklad těchto apoštolů pro dnešní dobu, můžeme si vybrat z možných aspektů především tyto dva: 1. *Bezpodmínečné následování Kristova volání* a 2. *Služba jednotě Církve*.

1. Lukášovo evangelium a Skutky apoštolů nás obšírně informují o povolání obou apoštolů Petra a Pavla k následování Krista. Tato vyprávění Nového zákona nejsou jen retrospektivní připomínkou dávné události, nýbrž jsou přímo pravzorem každého povolání v Církvi.

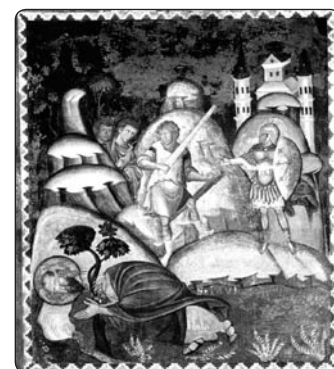
Petr zaslechne Kristovo volání při své práci. Celou noc lovil ryby, ale nic nechytil. Pán mu poroučí, aby vyjel znovu na jezero. Petrova odpověď zní: *Na tvé slovo spustím síť* (Lk 5,6). A Ježíš ho povolává do svých služeb a činí z něho rybáře lidí. Evangelium říká stroze: *Opuštěli všechno a šli za ním* (Lk 5,11).

Pavla zastihuje povolání na jeho cestě do Damašku. V cestovním vaku má příkazy k zatčení příslušníků mladé křesťanské obce. Ale všechno dopadne zcela jinak. Ještě před Damaškem je svržen do prachu. Přemožen zjevením Zmrtvýchvstalého se Šavel ptá: *Pane, kdo jsi a co*

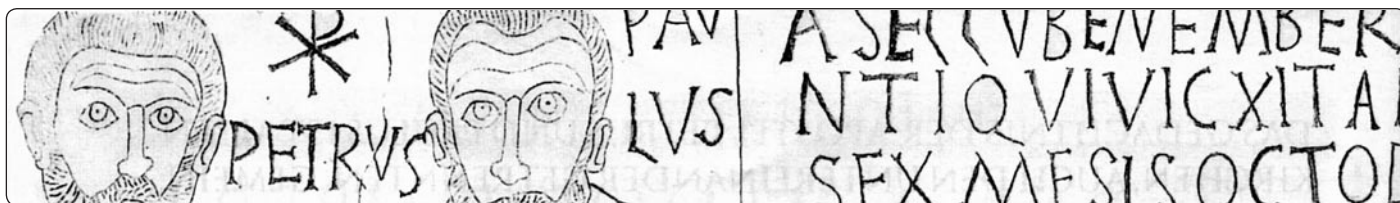
chceš? Už zde na tomto místě prožívá Šavel radikální obrácení. Z Kristova pronásledovatele se stává jeho nejhorlivější hlasatel, protože zcela uvěřil Kristovu volání.

Pánovo volání podobně jak u Petra, tak u Pavla od nás žádá odpověď velkodušné důvěry a smělé odvahy: *Na tvé slovo... – Pane, co chceš?* Povolání se jim nedostává na základě jejich zásluh nebo zvláštních předností. Pán volá, koho chce. Nikoho nenutí do svých služeb, ale požaduje velkodušnou připravenost a rozhodnutí, které platí i pro budoucnost. Žádá, aby člověk vstoupil do jeho služeb s celým srdcem, tehdy jako dnes.

Ani u Petra, ani u Pavla to nebyla vyhlídka na úspěch a uznání, co je přimělo stát se apoštol. Byla to jejich důvěra v Pánovo volání. Tato důvěra jim dávala sílu, aby šli cestou povolání až na kraj světa: *Na tvé slovo spustím síť*. I dnes volá Pán lidi do svých služeb. Evan-



gelium vypráví na jiném místě (Mt 19,16-30), jak Ježíš volá k sobě jednoho bohatého muže. Tomu však připadá za těžké opustit své bohatství a on odešel



zarmoucen. Je to pochopitelné, když se někdo ptá: Mohu následovat volání po celý svůj život? Nejsou moje vlastní závislosti a vazby překážkou v následování Krista? Jak vážné jsou tyto otázky, tak silná má být, a to právě dnes, i důvěra v sílu Kristova povolání. I dnes platí slovo, které řekl Pán mladému Jeremiášovi: „Jen jdi, vždyť já jsem s tebou“ (Jer 1,8).

2. Další významný příklad těchto apoštolů je možno vidět v jejich službě jednotě.

Více než jednou upadá mladá Církev do nebezpečí rozštěpení. Na prvním apoštolském koncilu se projednává osudová otázka, zda pro Kristovy učedníky postačí křest, nebo je třeba trvat i na starozákonní obřizce. Nebo v Korintě se začaly za prudkých sporů tvořit strany. Jedni se hlásí k Petrovi, druzí k Pavlovi a jiní drží s Apollem. Apoštolové nepřijímají falešné kompromisy, nýbrž zachraňují jednotu poukazem na základ Církve, kterým je Kristus.

Když se v Církvi objevují těžké nepřístojnosti – modloslužba, návrat k pohanství, nemravný život, usilují apoštolové bránit a obnovit křesťanskou obec. Napomínají představené a vedou je k obrácení, posilují

havé, kárají vlašné. Svým příkladem dávají Církvi podněty, aby žila v jednotě ve víře.

Není pochyb o tom, že i dnes je jednota Církve z mnoha hledisek ohrožena. Propukl falešný subjektivismus ve víře, snaží se prosadit „církve zdola“, pohrdá se úřadem Církve, který založil Kristus. V mnoha oblastech se zanedbávají závazné povinnos-



ti křesťanské morálky. Svati apoštolové Petr a Pavel opět volají k obnovenému úsilí o jednotu víry a kázně v celé Církvi. Kěž jejich přimluva nám vyprosí Ducha Kristova, abychom vždy naslouchali jeho hlasu a hájili jednotu Církve.

-sks- 26/2001
překlad -lš-

DESATERO VADÍ UŽ TÍM, ŽE JE NA OČÍCH

Ve státě Ohio protestovaly stovky demonstrantů modlitbou na kolenou po celou dobu, dokud nebyly násilně odstraněny a na nákladních autech odvezeny desky Desatera ze škol. Stalo se tak na základě rozhodnutí soudu, který dospěl k názoru, že veřejné vystavení desek Desatera je proti ústavnímu rozluce církve a státu. Několik protestujících bylo zatčeno, ale později byli bez dalšího stíhání propuštěni. Školské úřady chystají proti soudnímu rozhodnutí protest.

PODIVNÉ CÍLE UNICEF

Podle zpráv Katolického institutu pro rodinu a lidská práva „C-FAM“ navrhla organizace pro děti při OSN UNICEF, aby prostituce byla legalizována. Mluvčím tohoto požadavku je Urban Jonsen, odpovědný za východní a jižní Afriku. Prohlásil, že UNICEF potřebuje takové „kontroverzní programy“, aby vyhrála boj proti AIDS a HIV. Od legalizace sexuální zločinnosti si slibuje, že lidé budou ochotnější k chráněnému pohlavnímu styku. UNICEF podporuje rovněž potraty a jiné programy kontroly porodnosti.

Podle Kath-net

Ekumenický svátek

Některé svátky nazvané „svátky Církve“, k nimž patří i 29. červen jako památka obou apoštolů Petra a Pavla, jsou ode všech církví s božskou tradicí nazývány „katolické“, tedy všeobecné. Každá z těchto církví si žárlivě stráží apoštolskou poslušnost biskupů a kněžského úřadu a úplnost sedmi svátostí jako božského ustanovení.

Ať už leží odpovědnost kdekoliv, a nikdy není pouze na jedné straně, tyto církve nedodržely výslovné přání Ježíše Krista, aby byly jedno, jak se o to modlil ve své velekněžské modlitbě při poslední večeři (Jan 17,1-26). Již velké ekumenické koncily v antice, jako koncil v Efezu (431) a v Chalcedonu (451), byly svědky tragického rozdělení Kristova těla. Ve skutečnosti právě na koncilu v Efezu – nikoliv bez odpovědnosti některých exponentů – byla autonomie obrovské syrské církve Východu označena hanlivým názvem nestoriánská. Tato církev byla v 6. století zastoupena v celé střední Asii až v Číně. V Pekingu měla svého arcibiskupa – metropolitu a 17 sufragánních biskupství s více než 10 miliony věřících. Nestoriáni tvořili ve 14. století dvě třetiny všech křesťanů a měli 80 milionů věřících, vynikající církevní organizaci, mnoho kontemplativních mnichů první kategorie. Tito křesťané byli muslimskými tureckými hordami zcela vyhlazeni.

Po koncilu v Chalcedonu se odloučili západosyřané, zvaní „monofyzité“, kteří mezi jiným vypracovali pravou nauku o jednotě božské osoby Ježíše Krista, hlubokou mariánskou úctu, kterou převzali od katolické církve. Byli pod silným řeckým vlivem a získali pro sebe Etiopany, Kopty a Armény. Ovšem nejhorší rána byla Církvi zasazena fatálním schizmatem mezi katolicou a byzantskou církví (1054). To všechno vytvořilo předpoklad pro ještě horší protestantské schizma.

Ty církve, které patřily ke katolické tradici, si zachovaly ty svátky, které byly v platnosti

v době odštěpení, jiné si pak samy zavedly. Svátek svatých apoštolů Petra a Pavla, který se slavil 29. června minimálně již ve třetím století, patří mezi ně.

Mučednictví Petra a Pavla je historická skutečnost, o které není možno ani v nejmenším pochybovat. Ihned po své smrti byli obdařeni slávou, ke které se záhy přidaly i apokryfní a legendární prvky. Ale brzy se zapomnělo na jednu velmi důležitou zprávu, která pochází od sv. Klementa Římského, třetího papeže, který byl pravděpodobně židovského původu. Klement jako mladý muž byl osobně svědkem těchto událostí. Když v roce 96 po Kr. jej roztržky a nejednota přiměly poslat po třech laicích „Boží církvi a poutnici v Korintě“ list, ve kterém to, co se událo v Římě a co vedlo ke smrti apoštolů Petra a Pavla, uvádí jako negativní příklad. Důvodem popravu přeslavných apoštolů Petra a Pavla byla závist a revnivost mezi jednotlivými křesťanskými skupinami. Petr a Pavel jsou uváděni jako příklad, co může způsobit zášť mezi křesťanskými skupinami. Text sv. Klementa stojí za bližšího prostudování.

V bodě 4 popisuje autor politováníhodné příklady zásviti. Setkáváme se tu s Kainem a Ábelem, Ezauem a Jákobem, faraónem a Mojžíšem, rebelem Datanem a Abironem, Saulem a Davidem (bod 4). Pak Klement pokračuje:

„5. Ale nezdržujme se už u dávnověku a podívejme se na naše nejbližší okolí. Vezměme si příklad z naší generace. Ze zášti a závisti byly poslány na smrt největší a nejspravedlivější opory. Postavme si před oči dobré apoštoly. Petr musel

ODVRÁCENÁ TVÁŘ EKUMENICKÉHO KIRCHENTAGU V BERLÍNĚ

Taková křesťanská setkání, jejichž režie je do značné míry v rukou svobodomyšlných reformistů, jsou vítanou příležitostí pro šíření nejrůznějších pseudoekumenických názorů a postojů a staví katolickou církev spíše do defenzivy, která navíc nevyznívá nijak přesvědčivě. Co na příklad říci o replice předsedy německé biskupské konference kardinála Lehmana, který na výtky, proč Církev nechce připustit ke kněžskému svěcení ženy, odpověděl, že se v této otázce nedá v dohledné době očekávat nějaké zásadní změny. Copak pan kardinál neslyšel jasny a konečný papežův hlas, že jakákoliv změna v této otázce je vyloučena jak v dohledné, tak v nedohledné době?

Ale nejde jen o názory, ale i o skutečnou praxi. Na tomto setkání křesťanů došlo přes výslovný zákaz biskupů a Říma k provokační společné protestantsko-katolické „večeři Páně“, kterou z katolické strany „koncelebroval“ emeritní teolog Hasenhüttel ze Štýru.

Iniciativa „Wir sind Kirche“, která se podílela na pořádání nedovolené společné „eucharistické hostiny“, je toho názoru, že na zákazy shora se není třeba ohlížet. Jen bude-li hnutí „zdola“ dostatečně vytrvalé, nakonec prosadí svoje. Vytrvalá neposlušnost jednou přinutí církevní vrchnost, aby ustoupila veřejnému mínění. Po nedovolené společné eucharistii se ozvalo ne jedno svědectví, že takové společné bohoslužby už nejsou nijak ojedinělé. Katolíci a protestanti slaví svůj společný obřad podle návrhu Holanďana Oosterhuise, který se samozřejmě papeže předem na nic neptal. Příkladem úspěšné svévole je přijímání „na ruku“: také bylo kdysi nedovolené, a prosadilo se zdola. Není bez zajímavosti, že se s ním začalo rovněž v Holandsku. Biskupové zatím nevědí, jak postihnout Hasenhüttla, protože nikdo neví, kam vlastně jurisdikčně spadá.

Tento druh samozvaného „ekumenismu“, podporovaný na berlínském Kirchentagu i různými klauniádami, měl všude zaručený úspěch a našel velký ohlas v médiích. Katolickému vedení se v tomto případě vymkla ekumena z ruky. Protestantská prezidentka Kirchentagu Elisabeth Reiserová prohlásila, že ekumenismus je třeba odstartovat zdola a není možno ho přenechat jen církevním představitelům a teologům. Všechno „trucovité vyznávání víry“ pak komentoval večer v médiích obšírně a zcela po svém Hans Küng, aby i ti, kteří v Berlíně nebyli, věděli, jak mají smýšlet.

Podle Kath-net

Archeologie v protikladu k legendám (na příklad o ukřižování Petra hlavou dolů, *Quo vadis?* atd.) nám skrze Tacita a Svetonia podává zprávu, že v roce 64 dal císař Nero „velké množství křesťanů“ odsoudit k smrti. Mezi nimi byl také apoštol Petr. Všichni tito naši Otcové byli ukřižováni, někteří zašiti do zvířecích kůží, natřeni smolou a zapáleni za živa, jiní opět byli roztrháni dravou zvěří; to vše blízko Neronova cirkusu směrem na Via Cornelia a Via Triumfale, tedy v blízkosti dnešní Via della Conciliazi-

one. A opravdu byly nalezeny pod konstantinovskou bazilikou ostatky muže ve věku 60–70 let, které byly zahaleny do zlatem lemované příkrývky. Těžko lze pochybovat o tom, že se jedná o ostatky knížete apoštolů.

Pavel následoval svého bratra Petra v mučednictví pro Krista asi o tři roky později v roce 67 na místě, které tradice bez váhání označuje za Acque Salve na dnešním místě zvaném Tři studničky (Tre Fontane) na jihu Říma u Via Laurentina. Pavel byl pohřben na hřbitově u Via Ostiense.

Ostatky Petra a Pavla byly uchráněny od zničení nařízeného císařskými úřady a přechovávaly v katakombách, kde zůstaly několik desetiletí. Jde o dnešní katakomby sv. Šebestiána u Via Appia. Po roce 258 byly umístěny do svých samostatných hrobů, kde očekávají na konečné vzkříšení.

Literární analýza listů Pavlových a Petrových a toho, co vyprávějí Skutky apoštolů a historické okolnosti, které oba přivedly do Říma, kde založili církevní obec, která již existovala, a zde dosvědčili před celým impériem svou víru v trojjediného Boha, vykazuje jednoznačnou jednotu mezi oběma apoštoly. Když si uvědomíme radikální rozdíly mezi jejich osobnostmi, jejich povoláním a historickými osudy, je přímo nápadná na teologické a naukové rovině i v jejich apoštolském působení naprostá jednota názorů a působení, která Petra a Pavla provždy spojila.

Svědčí o tom i jejich společná zobrazení na skleněných kalíšcích, které byly nalezeny v katakombách, na medailonech, kde se objímají, Petr s hustým a kadeřavým vlasem a Pavel s krátkou bradkou.

Vzhledem k jejich jedinečnému významu byly hroby apoštolů pro křesťanský svět důležitým místem již daleko předtím, než Konstantin postavil v Římě a jinde působivé baziliky. Křesťané z celého křesťanského prostředí (oikumene) proudili do Říma, aby uctili oba apoštoly, skrze které jim Pán připravil cestu a kteří vydali jedinečné svědectví bratrství a svornosti. Pouť *ad limina Apostolorum*, tedy návštěva jejich hrobů byla pro křesťanské věřící formálním aktem kultu, posilou a potvrzením neotřesitelné víry, kterou měli již Petr a Pavel, apoštolské víry jediné, svaté a katolické Církev.

*Podle 30giorni 6/2001
Kráceno*

kvůli nespravedlivé zášti vystát ne jedno nebo dvě, ale hned několik mučení a došlo to tak daleko, že vydal svědectví (*martyréro*) a odešel tak do určených míst slávy. Při projevech zášti a sporů osvědčil Pavel dar trpělivosti.

6. Když byl sedmkrát vláčen v řetězech, poslán do exilu, kamenován, poznal tento hlasatel Východu i Západu pravou slávu své víry.

7. Když učil spravedlnosti a pronikl až k hranicím Západu (Španělsko), složil před vladaři svědectví (*martyréro*), opustil tento svět a odešel na svaté místo jako nepřekonatelný příklad trpělivosti.

K těmto mužům, kteří vedli svatý život, byl přidružen obrovský zástup vyvolených, kteří museli vytrpět muka a nespravedlností, takže se pro nás stali překrásným příkladem.“

Klement představil věřícím, kteří ho velmi dobře znali, mučednickou smrt svatého Petra a Pavla. Chtěl však také poukázat na fakta, která se nestala v Římě. Oba apoštolové vytrpěli kvůli zášti a závisti věřících v Římě smrt z rukou císařské policie, protože pohané, kteří křesťany pohrdali jako přívrženci odporného náboženství, nemohli k nim chovat takové pocity. Případ dosvědčuje, že denuncianti znali právě onu nesmírnou velikost Petra a Pavla a uznávali je za skutečné zakladatele římské církve, tohoto drahecenného apoštolského stolce, jak tuto církev nazval svatý Ignác, slavný biskup a mučedník z Antiochie, právě v Římě na stadionu Domiciána, dnešním náměstí Piazza Navona. Ale pozor – k tomuto apoštolskému stolci par excellence vzhlíželo celé nerozdělené křesťanství. Dnes už nikdo neví, že „apoštolský stolec“ v Římě je římský Boží lid. Kdyby to někdo vyslovil, následoval by jako reakce údiv a snad i represálie na příslušném místě ze „zášti a ze závisti“.

Svatá Filoména, mocná divotvůrkyně

24. května 1802 byla při vykopávkách v římských katakombách svaté Priscily odhalena hrobka, která byla vytesána ve skále. Byla uzavřena třemi terakotovými deskami, na kterých byl gravovaný rudý nápis. Přivolaný konzervátor rozhodl, aby byl hrob 25. května otevřen.

Nápis svědčil o tom, že porádí desek bylo zaměněno, což bylo tehdy běžné, protože mučedníci museli být pohřbíváni ve spěchu. Nápis spolu s mučednickými symboly dává smysl jedině tehdy, když se zamění první a třetí deska: *Pax tecum Philomena* (pokoj s tebou, Filoméno). Znamením mučednictví byla kotva jako symbol naděje. Dva sloupy naznačují druh jejího mučednictví stejně jako šípy a palma jakožto výraz triumfu mučednice a lilie jako symbol její čistoty.

Hrob byl neporušen jako jeden z mála po epoše Gótů a Lombardů, kteří při hledání pokladů hroby pustošili. V hrobě se nacházely ostatky svaté Filomény a malá skleněná nádoba, která byla naplněna krví mladičké mučednice. Krev již byla přirozeně vyschlá. Ostatky se nacházely v dřevěné skříni, která byla na místě zapečetěna. Byla pak nahore otevřena a prozkoumána komisí, složenou z teologů, lékařů a chirurgů. Bylo konstatováno, že se jedná o kostru 12–13leté dívky, která vykazuje fraktury. O její identifikaci nebylo oznámeno nic, dokud nepřišly zprávy o zvláštním objevu.

Tři zbožné osoby obdržely důvěrná sdělení. Všechny žily v různých zemích a jedna o druhé nic nevěděla. Jejich zcela shodné zprávy byly publikovány 21. prosince 1833 v knize opatřené Imprimatur Kongregace svatého officia (dnes Kongregace pro nauku víry).

Generální představené kongregace sester Sedmibolestné panny Marie matce Marii Luise bylo sděleno:

„Moje milá sestro, jsem dcerou jednoho knížete, který sprá-

voval malé řecké knížectví. Také moje matka pocházela ze šlechtického rodu. Protože byli bezdětní, uctivali oba pohanské bohy a přinášeli jim oběti a modlitby. Jeden římský lékař jménem Publius, který je nyní v nebi ja-



ko mučedník, žil v paláci ve službách mého otce. Byl to křesťan. Smutek a zaslepenost mých rodičů ho velmi trápily, a tak veden Duchem Svatým, vyprávěl jim o naší víře a ujistil je, že jejich modlitby budou vyslyšeny, jestliže se obrátí na křesťanskou víru. Milost provázela tato jeho slova, dotkla se jejich srdcí a osvětila jejich duši. Nakonec po zralé úvaze přijali svatý křest. Narodila jsem se počátkem dalšího roku. Při mém narození mi dali jméno Lumena, protože jsem se narodila ve světle víry, které se moji rodiče ve velké horlivosti odevzdali. V den mého křtu mě nazvali Filoména, to znamená ‚Milovnice světla‘, které nyní díky milosti této svátosti prozařovalo mou duši...“

Svěťice pak dále pokračovala ve vyprávění o svém krátkém životě. Její rodiče ji tak milovali, že

ji chtěli mít stále jen u sebe. Bylo tomu tak také v den, kdy odjeli do Říma. Její otec chtěl projednat s císařem záležitost své země, které byla v nebezpečí, že ji napadnou římská vojska. Filoména doprovázela své rodiče i při audienci, kterou jim poskytl arogantní a prchlivý Dioklecián. Bylo jí téměř 13 let. Musela být již tehdy velmi krásná, protože císař z ní celou dobu nespouštěl oči. Nakonec dal knížeti tuto odpověď: „Nemusíš si dělat vůbec starosti, můžeš si být jist, že nemáš důvod k znepokojení. Místo abychom vás přepadli, dáme vám všechny císařské síly k dispozici pod podmínkou, že mi dáš ruku své překrásné dcery Filomény.“

Rodiče s žádostí císaře souhlasili. Jistě neočekávali, co se stane. Když se vrátili domů, Filoména se s veškerou rozhodností proti tomu vzepřela. Pokoušeli se ji přesvědčit, že jako císařovna v Římě bude velmi šťastná. Tu jim odhalila, že již jako jedenáctiletá složila slib čistoty a je nyní nevěstou Ježíše Krista. Otec jí na to odpověděl, že tak mladá dívka nemůže o sobě v takové míře rozhodovat, jak to učinila ona. Použil veškerou svou

autoritu, aby ji přemluvil, ale bezvýsledně.

Když se o tom císař dověděl, žádal, aby princeznu přivedli k němu. Než se s Filoménou vydali na cestu, vrhli se otec i matka k jejím nohám a prosili ji, aby měla soucit s nimi a s knížectvím. Filoména zůstala neoblomná a odpověděla: „Bůh a moje panenství, které jsem mu zasvětila, mají přednost před mou zemí. Moje království je v nebi.“

V hlubokém zoufalství museli rodiče přivést dceru k císaři, který dělal všechno, co bylo v jeho moci, aby ji získal. Sliby, šálby, hrozby, všechno bylo marné. Dioklecián, který byl zvyklý, že všechno probíhalo podle jeho přání, byl zachvácen prudkým hněvem. „Ovlivněn ďáblem dal Filoménu uvrhnout do vězení v paláci, kde byla spoutána řetězy.“

Každý den ji ve vězení osobně navštěvoval. Dal uvolnit její řetězy a podával jí chléb a vodu. Přesto byly jeho snahy marné. Filoména se zcela odevzdala neodvolatelně Ježíši, svému Snoubenci a jeho neposkvrněné Matce.

Věznění trvalo 37 dní. Pak se jí zjevila Matka Boží uprostřed nebeského světla. Držela v náručí svého Syna. „Moje dceró“, řekla jí, „ještě tři dny vězení a po těchto čtyřiceti dnech budeš vysvobozena ze svých bolestí.“ Moje srdce tlouklo radostí při této zprávě. Ale když

POLSKO DO EU

Výsledek referenda o vstupu do EU přijal papež Jan Pavel II. a polští biskupové s velkým ulehčením. Papež Jan Pavel II. byl prvním gratulantem polskému episkopátu a vládě k tomuto úspěchu. Papež si přeje, aby jeho krajané vnášeli do EU křesťanské mravní a náboženské hodnoty. Tuto naději sdílí také německý biskup Müller diecéze Zhořelec, která sousedí s Polskem: „Povzbuzujeme vás: vneste svou víru do EU. Nebojte se, že přinášíte něco staromódního, co už nemá odběratele, nýbrž ukažte, jak je to s vaší vírou a sounáležitostí s Církví, a ničeho z toho se u nás nevzdávejte.“ Biskup Müller je přesvědčen, že bez duchovního vlivu polského papeže by se takového výsledku referenda nedosáhlo. Především jemu je třeba děkovat za hlas Polska pro Evropu.

CHARLES DE FOUCAULD BUDE V ROCE 2005 POZDVIŽEN K ÚCTĚ OLTÁŘE

Charles de Foucauld (1858 - 1916) byl důstojníkem francouzské armády, který po obrácení vstoupil k trapistům. V roce 1901 byla vysvěcen na kněze. Žil jako poustevník u Tuaregů a v roce 1916 byl zastřelen. Proces blahorečení byl zahájen v roce 1978 v diecézi Ghardaïen v Alžírsku. V roce 2001 uznal Vatikán heroický stupeň jeho ctností. Arcidiecéze Milán uznala a potvrdila zázrak, který se stal na jeho přímluvu a který je potřebný k uzavření procesu blahorečení.

Podle řehole, kterou Charles de Foucauld sepsal, žil P. René Guillaume se čtyřmi druhy na Sahaře od roku 1933 jako „nejchudší z nejchudších“. 1936 založil společnost „Malých bratří Ježíšových“ a později pro ženy „Malých sester Ježíšových“ v duchu Charlese Foucaulda.

Podle Kath-net

Královna andělů dodala, že mám opustit toto vězení, abych byla vystavena strašnému mučení a těžkým bojům, které budou horší než vše, co předcházelo, změnila se moje radost ve strašnou úzkost. Myslela jsem, že se usmrťím.“

Císař dal dívku přivázat ke sloupu a zbičovat. „Protože je tak tvrdohlavá a dává před císařem přednost jednomu zločinci, který byl odsouzen k smrti, zasluží si odpovídající potrestání,“ prohlásil. Po bičování bylo její tělo jedna rána. Odvlekli ji zpět do vězení, aby zde zemřela.

Zde však došlo k řadě zázraků, které měly za následek, že se mnoho Římanů obrátilo. V noci se jí zjevil anděl světla, který vylil balzám na její rány. Byla okamžitě uzdravena. Když se o tom císař dověděl, šel za ní do vězení. Byla ještě krásnější než předtím. Řekl jí, že za tento div děkuje Jupiterovi, který jí přiřkl císařskou korunu. Když Filoména lichotivému císaři nadále odpovídala, nařídil, aby jí na krk přivázali kotvu a měla být vhozena do Tiberu. Stal se však další div. Dva andělé uvolnili provaz a kotva se v řece utopila. Filoménu položili na břeh.

Po této události Dioklecián prohlásil, že Filoména je čarodějka. Poručil, aby po ní stříleli šípy. Těžce zraněná byla opět zavlečena do vězení. Upadla tam do hlubokého spánku a probudila se ještě krásnější než kdykoliv před tím. Na Diokleciánův rozkaz se mučení měla opakovat tak dlouho, dokud Filoména nezemře.

Ale staly se nové divy. Lučištníci nebyli schopni vystřelit své šípy. Šípy byly rozžhaveny, ale když je vystřelili, obrátily se proti střelcům a šest z nich bylo usmrceno. Dioklecián křičel, že se jedná o magii, ale mnoho diváků se obrátilo k pravému Bohu. Rozhněvaný tyran, který se obával, že pro tyto divy nakonec dojde k převratu, poručil, aby jí uřadili hlavu.

Filoména byla sřata v pátek ve tři hodiny 10. srpna. Její svátek se slaví 11. srpna, protože 10. srpen již patří jinému mučedníku - sv. Vavřinci.

V čele věřících, kteří uctívali tuto zářivou pannu a mučednici, stojí papežové Řehoř XVI., Lev XII., Pius IX. a sv. Pius X. Tito papežové mocí své autority

opakovně prohlásili, že Filoména je svěťice, panna a mučednice a divotvůrkyně. Lev XII. dovolil, aby jí byly zasvěceny oltáře a kaple. Řehoř XVI. byl svědkem uzdravení Pavly Marie Jaricotové, která byla v bezvýchodné situaci. Když se krátce nato odebrala zcela uzdravená do Magnana, kde jsou

Biskup z Noly v roce 1993 opět oficiálně připsal Filoménu do diecézního kalendáře světců a každý rok se v Magnanu konají velká procesí a poutě z celé Itálie, které vrcholí 11. srpna.



přechovávány ostatky svěťice, nazval Filoménu „velkou divotvůrkyní 19. století“.

Pius IX., velký ctitel sv. Filomény, byl na její přímluvu uzdraven z těžké nemoci, když byl ještě arcibiskupem v Imole. Jako papež putoval k jejímu hrobu v Magnanu. Prohlásil sv. Filoménu za patronku Neapole a v roce 1849 ji jmenoval „Patronkou Mariiných dětí“.

Papež Lev XIII. ještě než se stal papežem, vykonal dvě pouti do Magnana. Potvrdil „Bratrstvo sv. Filomény“ a udělil mu titul arcibratrstva vybaveného mnoha odpustky.

Také sv. Pius X. byl jejím velkým ctitelem. Poslal do Magnana zlatý prsten a další dary.

Není jistější záštity než tato úcta papežů. Jistě se neangažovali pro nic za nic. Po objevení hrobu následovala důkladná vyšetření a odborné studie specialistů. Ti dospěli k závěru, že ostatky jsou pravé. Tyto výsledky byly potvrzeny četnými zázraky, které je provázely. Svěťice se ukázala nejen jako pravá, ale i jako velká divotvůrkyně.

Nadále však trvalo tajemství jejího života, o kterém nikdo nic nevěděl. Důvěrná sdělení svatě Filomény získala na věrohodnosti díky úplnému obrácení těch osob, kterým svěťice světila zprávu o svém životě.

Obzvláštní ctitel

Obzvláštním ctitelem sv. Filomény byl svatý farář Arský a rozptýlil pochybnosti mocných, kteří ji váhali přijmout. Nazýval ji „svou milou malou svěťicí“.

Svatý farář Arský objevil sv. Filoménu díky jedné přítelkyni, Pavle Marii Jaricotové. Zpráva o jejím uzdravení a divích, které se děly v Magnanu, ale také styky Pavly s papežem Řehořem XVI. na něho velice zapůsobily. Zázraky nad zázraky. Pavla Jaricotová mu darovala část ostatků, které si přinesla domů. Ihned nato dal svatý farář zřídit kapli ke cti sv. Filomény.

RABOVÁNÍ NEMOCNIC V BAGDÁDU

Světová veřejnost byla nemile překvapena, že v Bagdádu a jiných iráckých městech rabovalo domácí obyvatelstvo nejen obchodní domy, ale také nemocnice. Zatímco i pro válčící strany jsou nemocnice protivníků tabu, v Bagdádu ničí muslimské obyvatelstvo svá vlastní zdravotní zařízení, což nelze přičítat na vrub okupačním mocnostem.

Jedná se o chování, které je vlastní islámu, který nezná bliženskou lásku. Otřesný příklad přinesla televize Turecka, kde před několika lety při zemětřesení ukazoval zoufalý muž před kamerou na zřícený dům, v jehož troskách zůstala jeho matka, ale nikdo nebyl ochoten mu pomoci. To je důsledek islámského fatalismu a učení o nezměnitelnosti osudu.

V Basře na jihu Iráku musel ředitel nemocnice vytvořit dobrovolnou domobranu ze 40 pomocníků, kteří hlídali nemocnici ve dne v noci. V Bagdádu zřejmě toho nebyli schopni.

Mnoho kritiků křesťanství zcela zapomíná, že všechna charitativní a sociální zařízení v Evropě jsou ve skutečnosti dědictvím křesťanství a že by v této podobě bez křesťanství vůbec nebyla známá. Také první pomoc, která se dostavila do Iráku, byla dílem „Caritas Irak“, která přes Amman a Jordánsko zajistila přísun léků a potravin pro 25 000 lidí.

Na 10 000 osob křesťanské menšiny z Bagdádu našlo své útočiště během válečných operací v biblickém Ninive.

Toto město na břehu Tigridu má dnes 25 000 obyvatel, převážně křesťanů. Nyní se tito křesťané obávají represálií ze strany muslimských fundamentalistů, kteří své smýšlení nejsou schopni změnit ze dne na den.

Christ von Morgen 2. 5. 2003

mény ve svém kostele. Tato kaple se stala místem zázraků, které byly stále četnější. Došlo zde i k několika obrácením. Jan Maria Vianey ji pokládal za svou světici a nebeskou patronku a ochránkyni.

Díky faráři Arskému se úcta k sv. Filoméně rozšířila po celé Francii a byly jí záhy zasvěceny kaple a kostely nejen ve francouzských diecézích, ale i v jiných zemích. I sám svatý farář Arský byl na její přímluvu uzdraven z těžké nemoci, když již přijal pomazání nemocných. Ráno toho dne, který pokládal za svůj poslední, prosil, aby mohl ještě sloužit mši svatou u jejího oltáře. Zdá se, že se mu během této mše svaté zjevila. Jisté je, že na konci mše svaté byl zcela zdrav.

Divotvůrkyně následujících staletí

Svatá Filoména působí jako mystická nevěsta Kristova stále nová znamení jakožto svědectví neobyčejných milostí, jimiž ji Bůh obdařil. Lidé, kteří se utíkají k Filoméně s prosbou o její přímluvu, jsou vždy nějakým způsobem vyslyšeni.

Pokud jde o obrácení, chceme uvést významný případ jednoho vědce z Lyonu jménem Massiat, který žil v době sv. faráře Arského. Tohoto vědce pozval jednoho dne jeho přítel, aby ho doprovodil do Arsu, „kde by chtěl vidět jednoho faráře, který dělá zázraky“. Ten se tomu vysmál, protože na zázraky nevěřil. Ale vyhověl mu jednak ze zvědavosti, jednak proto, aby udělal radost svému příteli. Z Lyonu tam nebylo daleko. Byl dokonce ochoten účastnit se mše svaté, kterou farář sloužil, i když byl naposled na mši při svém prvním svatém přijímání.

Pan Massiat seděl proti sakristii, ze které vyšel farář, oblečen do bohoslužebných rouch. Jejich pohledy se na krátkou chvíli střetly. „Cítil jsem se jeho pohledem jako roztavený,“

řekl později. „Svésil jsem hlavu a zakryl si obličej rukama. Během celé mše jsem byl jako strnulý.“

Na konci mše šel farář přímo k němu a vyzval ho, aby šel za ním do sakristie. Zachvácen Boží milostí, vědec se kajícím vzpovídal. Pak ho svatý farář poslal k oltáři sv. Filomény: „Řekněte jí, aby vám vyprosila od Boha obrácení.“ „V sakristii jsem neplakal, ale u oltáře sv. Filomény jsem plakal hojně.“ Od toho dne vedl tento dříve zcela vědeckým skepticismem proniknutý vědec přesvědčený křesťanský život.

Kromě mnoha obrácení jsou známy četné zázraky na přímluvu této světice, pro které jí dali papežové titul „velká divotvůrkyně 19. století“. Několik slepců spatřilo denní světlo. Alexandr Serio, advokát z Neapole, byl uzdraven z těžké vnitřní nemoci, když byl již na prahu smrti. Kanovník Vincenc Rego trpěl pokročilou tuberkulózou a chrlením krve. Je-

ho biskup mu doporučil přímluvu svaté Filomény a daroval mu obrázek této světice. Kanovník si přiložil obrázek s láskou na hrud' a byl ihned uzdraven! Biskup pak v semináři jmenoval Filoménu „profesorkou svaté výmluvnosti“.

K nejvýznamnějším uzdraveným na přímluvu sv. Filomény patří Pavla Marie Jericotová. Byla v Lyonu zakladatelkou

„živého růžence“ a „Společenství pro šíření víry“. Pro tuto svou misionářskou činnost byla v kontaktu s Vatikánem. To vysvětluje, proč měla přístup k papeži Řehoři XVI. Během své nemoci ještě před pouťí do Mugnana, zatímco lékaři již počítali jen s tím nejhorším, byla na přímluvu sv. Filomény náhle a úplně uzdravena. Když papež spatřil Pavlu Jaricotovou po jejím uzdravení, zahájil proces blahořečení panny a mučednice. Řehoř XVI. prosil Pavlu Marii Jaricotovou, aby zůstala v Římě a podrobila se podrobnému vyšetření, které mělo sloužit k procesu blahořečení. Zůstala v Římě asi rok a pak se vrátila do Lyonu.

Doslov

Ve dvacátém století se stalo zvykem podrobovat světcům přísnému prošetřování. Ačkoliv Řehoř XVI. po šetření římskou kongregací pozvedl Filoménu k počtce oltáře 30. ledna 1837, i když tento krok pro římskou mučednici ani nebyl potřebný, v roce 1961 ji stejná kongregace vyškrtla ze seznamu svatých. (Podobný osud měl potkat i sv. Mikuláše a sv. Jiřího). P. Pio na dotaz týkající sv. Filomény odpověděl: „Svatá Filoména je v nebi. Celý ten zmatek je od ďábla.“ Rozhodnutí kongregace nechalo věřící v Magnanu zcela chladné. Trvali dále na své světici. Zabránili tomu, aby její socha a relikvie byly odstraněny z kostela, když se k ní vytrvale bez ustání modlili. Pochybnosti novomodernistické školy o existenci sv. Filomény byly nakonec natolik zpochybněny, že biskup z Noly v roce 1993 opět oficiálně připsal Filoménu do diecézního kalendáře světců a každý rok se v Magnanu konají velká procesí a poutě z celé Itálie, které vrcholí 11. srpna.



Bazilika Panny Marie v Magnanu, ve které se uchovávají ostatky sv. Filomény

Podle Maria heute 3/2003 a SKS 21/2002

Úcta k Srdci Ježíšovu (dokončení)

Úcta k Božskému Srdci Ježíšovu v dějinách Církve

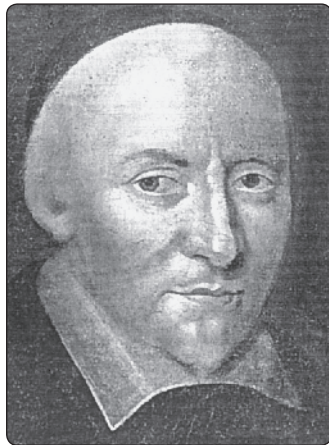
Je to nedorozumění, které si- ce dělá čest Markétě Marii Alacoque, ale které vyvrátil již papež Pius XII. ve své encyklice *Haurietis aquas*, když se totiž věří, že úcta k Božskému Srdci začala v Církvi teprve s ní. Spíše naopak bychom mohli říct, že ona a její zjevení, jimiž byla poctěna, vedly k rozhodujícímu ocenění té úcty, která v Církvi v různých formách již existovala.

Hugo Rahner v dějinách rané Církve potvrzuje úctu k Ježíšovu Srdci a konstatuje, že již u Apolináře z Hierapolis a u Cypriána se uctívá rána v Kristově boku jako původ svátosti. Srdce samo vstupuje do středu úcty až v raném středověku, ale rána v boku není nic jiného než přístup k tomuto Srdci. A tak alexandrijská teologie interpretuje právě to, na co jsme výše poukázali u Jana 7, totiž ránu v boku jako zdroj proudu živé vody a jako původ a interpretaci lásky. Právě z rány v boku vychází naše poznání lásky, a tak se rána v boku stala středem úcty. Tak tomu bylo až do vrcholného středověku, když Bernard z Clairvaux jako velký ctitel již uctíval obzvláště Ježíšovo probodené Srdce, jak ostatně celá středověká úcta byla silně zaměřena na Kristovo utrpení. Svátý Bernard nazývá probodené Srdce „vitis mystica“ – mystický vinný kmen, ze kterého „patet arcanum cordis per vulnera“ – Srdce plné tajemství se otevírá skrze ránu těla.

Tuto myšlenku přístupu k vlastnímu tajemství božsko-lidského Srdce skrze ránu v boku pak dále rozvíjejí jeho žáci. Tu je třeba na příklad jmenovat Guillaumea de S. Thiery († 1150), který nazývá ránu v boku „ostium arcae quod factum est in latere“ (otevření archy, kterou představuje Pánův bok) a skrze ni vstupujeme do velesvatyně, kterou je jeho Srdce; i na Golberta de Ho-

land a Gerrica d'Igny je třeba přinejmenším poukázat.

Celkem je možno říci, že středověká teologie, která se tehdy ještě provozovala na kolenou, poznala, že Srdce Ježíšovo je středem celého tajemství vykoupění, jak to formulovali Pius IX. a Pius XII. Není proto divu, že velké postavy teologie a církevních dějin – sv. Bonaventura, sv. Mechthilda a zvláště sv. Gertruda – zanesly úctu k Ježíšovu Srdci mezi lid. Jestliže dříve byla úcta k Ježíšovu Srdci spíše „teologická“, pak v 16. a 17. století mnoho pojednání přiblížilo Srdce Ježíšovo i lidovým vrstvám. Velmi krásná kniha z té doby pochází od P. Gaspara Dubrického, kte-



*Svátý Jan Eudes, zakladatel řádu, lidový misionář, původce liturgické úcty k Božskému Srdci. * 14. 11. 1601 v Ri u Argentanu (Normandie) † 19. 8. 1680 v Caen. Svatořečen 1925.*

„Naším nejdůležitějším úkolem je utvářet v sobě Ježíše a žít, dát se ovládat jeho smýšlením a jeho ochotou.“

rý označuje Srdce Ježíšovo za cíl všech srdcí – „meta cordium“.

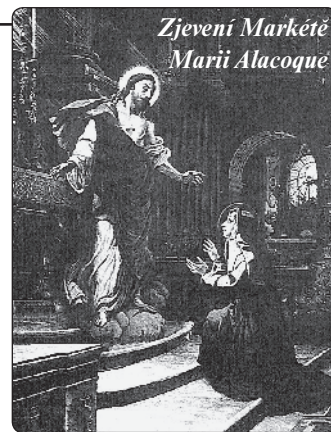
Svátý František Saleský ve svých dopisech sv. Janě de Chantal objevil již pro Ježíšovo Srdce velmi poetické výrazy jako: „Jeho malé Srdce, které přetéká láskou, musí naše srdce zapá-

lit láskou...“ Od sv. Františka Saleského pochází myšlenka prosit Pána, aby proměnil naše srdce: „Přetvoř naše srdce podle Srdce svého,“ jak se modlíme v litanii k Božskému Srdci.

Velký ctitel Božského Srdce P. Jan Reus TJ, který měl nádherná vidění o skutečném dění při mši svaté, prožil jednou na svém těle, co se děje, když Ježíš vezme vnitřně pronesenou prosbu o proměnu srdce vážně: viděl totiž, jak jeho vlastní srdce bylo z jeho těla doslova vytrženo a Ježíšovo Srdce umístěno na místo lidského srdce. Bylo to mystické vidění, ale můžeme z toho poznat, že tuto prosbu nevyslovujeme do prázdna, nýbrž pokud ji ustavičně opakujeme, v jádru naší bytosti se uskutečňuje proměna v Krista a naše srdce se stává jeho srdcem.

Oba velcí propagátoři úcty k Ježíšovu Srdci P. Jan Eudes a Claude de la Colombière, ten poslední byl zpovědníkem Markéty Marie Alacoque, podporovali veřejný kult Božského Srdce Ježíšova. Díky jim přijala Církve nakonec mohutné lidové hnutí i do své liturgie. Především ve Francii se tato úcta postavila proti jansenismu, racionalismu a proti voluntarismu, tedy proti všem pojetím, která se chtěla obejít bez milosti. Tak P. Eudes navrhl oba svátky Srdce Ježíšova a Mariina a několik francouzských biskupů to akceptovalo. 20. října 1672 byly poprvé v několika francouzských diecézích slouženy mše ke cti Ježíšova Srdce s vlastním formulářem.

Také je možno říci, že polský národ, který za posledního pontifikátu svatořečením sestry Faustyny Kowalské rozhodujícím způsobem podporoval pobožnost k Srdci Ježíšovu, již tehdy znal význam Ježíšova Srdce. Tak polský král na prosby polského episkopátu žádal Pia V., aby zavedl svátek Srd-



ce Ježíšova v celé Církvi. To se sice ihned neuskutečnilo, protože tato zbožnost obsahovala i některé mylné postoje, které Svátý stolec nechtěl podporovat. Ale protože Církve myslí ve stolecích, zavedl docela „brzy“, již za sto let, tento svátek Pius IX. pro celou Církve.

To je možné pochopit jen na pozadí mohutných hnutí, která znovu velmi silně ožila díky zjevením Markéty Marie Alacoque v Paray le Monial.

Velká zjevení byla tři: 27. prosince 1673, pak jedno zjevení mezi 1673 a 1674 a poslední velké v roce 1675, ve kterém zanechalo Srdce Ježíšovo omilostněné vizionáře zaslíbení a přísliby, např. že žádný hříšník, který uctívá Ježíšovo Srdce, nebude zatracen, že ti kněží, kteří uctívají Srdce Ježíšovo a hlásáním je přinášejí Božímu lidu, obrátí i ta nejzatvrzejší srdce. K tomu konečně přistupuje zjevení významu prvních pátků, tzn. kdo po devět po sobě jdoucích prvních pátků v měsíci přistoupí ke svaté zpovědi a přijme svaté přijímání, nalezne na konci svého života milost setrvání v dobrém, tedy milost dobré smrti, a nebude zavržen. Tato zaslíbení se díky P. Colombiérovi, zpovědníku svěťice, stala předmětem opravdové kampaně Srdce Ježíšova. Tak nakonec byla lépe pochopena úcta k Božskému Srdci jako středu dějin spásy.

Můžeme zde vidět, že Církve prožila s Ježíšovým Srdcem opravdové dobrodružství. Stále lépe chápala, jako tomu bylo i v úctě k Nejsvětější Svátosti oltářní nebo pokud jde o víru v očištec, jak je tomu skutečně

s Božím milosrdenstvím a vůbec s Boží láskou k nám. Tak jako Církev působením Ducha Svatého pronikala stále do větší hloubky Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, tak tomu může být i u každého z nás, jen když se tím zabýváme.

Srdce Ježíšovo, trojí symbol lásky

Není to náhoda, že nám ve dvacátém století Pius XII. v encyklice *Haurietis aquas* obzvláště doporučil Srdce Ježíšovo jako předmět úcty a útočiště: „Proto zcela po právu se díváme na Srd-



*Svatý Claude de la Colombière TJ, rektor v Paray le Monial, duchovní vůdce sv. Markéty Marie Ala-coque, propagátor úcty k Božskému Srdci. * 2. 2. 1641 v St. Symphorien d'Ozon/Dauphine; † 15. 2. 1682 v Paray le Monial. Svatořečen 31. 5. 1993.*

„Prosím Boha, aby nás všechny naplnil svou láskou a aby nám dal milost žít a umřít v Srdci Ježíšově.“

ce vtěleného Slova jako na vynikající znamení a symbol oné trojí lásky, jakou božský Vykupitel ustavičně miluje věčného Otce a všechny lidi. Je to totiž symbol pro onu božskou lásku, kterou má společně s Otcem a Duchem Svatým a které nám všem zjevil jen v sobě samém jako ve Slovu, které se vtělilo do náhodného a křehkého těla.“

Má tím na mysli, že Nejsvětější Srdce Ježíšovo je symbol, a to zcela reálný symbol, tedy nikoliv jen nějaké znamení, ný-

brž skutečná záruka trinitární lásky, protože v Ježíšově Srdci stále plane plamen božské lásky: „Fornax ardens caritatis“ planoucí výheň lásky, jak je nazývá litanie k Božskému Srdci. Je tomu tak právě proto, že Bůh, trojjediný Bůh, v tomto Srdci nejen přebývá, nýbrž že je s ním podstatně spojen, takže my skutečně můžeme pochodeň tohoto Srdce vidět v oslaveném Ježíšově těle.

„Je to vnější symbol pro onu planoucí lásku, která je vlita do jeho Srdce, která obohacuje Kristovu lidskou vůli, jehož jednání osvětluje a vede dvojím dokonalým věděním, totiž blaženým a vlitým věděním.“ Z toho je zřejmé, že Kristus nás miluje i svou lidskou vůlí, že nás nemiluje pouze jako Bůh. To bychom mohli také abstraktně chybně pochopit tak, že Bůh miluje každého člověka, neboť ho stvořil. Ale Srdce Ježíšovo je neporovnatelně konkrétnější, vychází z každého z nás právě proto, že nás Bůh miluje také lidskou láskou, jak nás učí papež.

„A konečně – a to spíše přirozeným a bezprostředním způsobem – je symbolem pro smyslově citové hnutí, protože tělo Ježíše Krista, utvářené v lůně Panny Marie Duchem Svatým, vlastní úplnou schopnost smyslového vnímání. A to v míře větší než jiná lidská těla.“

To je snad pro nás to největší tajemství, že Ježíšovo Srdce je tisíckrát citlivější a vnímavější než naše srdce. Když tedy o někom říkáme, že zemřel, protože mu puklo srdce, nebo když matky říkají svým dětem: „Srdce mě bolí z toho, co děláš,“ můžeme z toho jen velmi vzdáleně pochopit, jak naše lhostejnost a naše hříchy bolí toto vnímavé Srdce a jak obdivuhodná je tato láska, že se i přes nadpřirozenou, a přece lidskou vnímavost hříšníků před nimi neuzavírá. Jistě můžeme vycházet z toho, že Kristus nekonečně trpí, ale nikdy se neuráží. Jak často my jsme dotčení, popuzení a uražení. My svými činy mů-

žeme Srdce Ježíšova vytrhnout a přímo po něm šlapat, a přesto nás bude milovat. Když si to skutečně ujasníme, pak chápeme, proč Kristus na Olivové hoře mohl říct, plný touhy po lidské útěše: *Ještě spíte a odpočíváte?* (Mk 14,41; Mt 26,45)

Ježíšovo Srdce potřebuje naši útěchu, protože je to lidské Srdce, vybavené skutečně nejvyššími a nejvznešenějšími lidskými city. Jestliže věčný Boží Syn je tak pokorný, že jde ve své hodině vrcholného utrpení k spícím apoštolům a takřka přímo žebra o útěchu, a oni přesto dále spí, tak to pro nás znamená, že v každické chvíli, kdy je to jen možné, musíme být připraveni konat za to dostiučinění.

Královské Srdce a Trůn Trojice

Svatá Markéta Marie Ala-coque říká ve svých spisech: „Ukázalo se mi úžasné Srdce, které do stran vrhalo plameny, a slyšela jsem slova: ‚Kdybys věděla, jak velice prahnu po tom, aby mě lidé milovali, nikdy



*Sluha Boží Jan Krátek Reus TJ, učitel a spirituál, vůdce duší v Rio Grande, Porto Allegre v Brazílii. * 10. 7. 1868 v Pottensteinu, Švýcarsko, † 21. 7. 1947 v Sao Leopoldo, Brazílie.*

„Bez míry mě milovalo nejdražší Srdce Ježíšovo; nakořím-li ho, chce ho na oplátku milovat bez míry i já.“

byš nepřestávala k tomu přispívat. Žíznil. Hořím touhou po tom, abych byl milován.“ Zje-



*Svatá Marie Faustyna Kowalská, řeholnice, „poselkyně Božího Milosrdenství“. * 25. 8. 1905 v Głogowci /Łódź, † 5. 10. 1938 v Krakově. Svatořečena 30. 4. 2000.*

„Kž by všechno lidstvo poznalo hloubku Tvého milosrdenství, vložilo do něho všechnu svou naději a chválilo je po celou věčnost.“

vení Božského Srdce Ježíšova se pak označilo za „poslední vypětí jeho lásky“. Jeho *Žíznil* na kříži je adresováno každému z nás. A my mu nemáme podávat ocet, nýbrž skutečně sami sebe, i krev svého srdce, aby Pán mohl utišíť svou nekonečnou žízeň po lásce. Pak můžeme skutečně pochopit, čím pro nás Ježíšovo Srdce doopravdy je: sídlo lásky, útočiště hříšníků, původ Církev. Kolem Ježíšova Srdce se točí celé vykoupení lidstva. Matouš Josef Scheeben, velký teolog 19. století, dává ve svých spisech jasně pochopit, že zde je bod všeho toho, co nám Bůh chtěl darovat, že zde naopak je také pro nás otevřena brána ke spáse. Když uctíváme Ježíšovo Srdce, pak uctíváme královské Srdce, protože Kristus se v královské oběti pro nás zcela strávil. Dary králů jsou velkorysé. Král nebe a země se nám daroval nejen velkoryse, nýbrž v přemíře. Jediná kapka krve ze Srdce našeho Spasitele, jak říká Tomáš Akvinský ve svém hymnu *Klaním se ti vroucně*, postačí, aby nás všechny vykoupila. Ale Pán nám tuto krev z lásky svého Srdce daroval všem. Neučinil pouze nějaké pokání za naše hříchy, nýbrž všechny hříchy světa vzal na

Jeho trpělivost čeká na nás

„Pán je Otec, který čeká u dveří. Vyhlíží nás, když jsme ještě daleko, a radostně nám běží vstříc, padá nám kolem krku a láskyplně líbá... Pak jsou naše hříchy skoro jako šperky, které mu můžeme darovat a s nimiž mu darujeme velkou radost, protože on je potřeboje, aby nám odpustil... Jsme pány, když darujeme šperky, a není to vůbec porážka, nýbrž vítězství, když dáme Bohu zvítězit!“

sebe. Můžeme tedy nazírat současně na Ježíšovo Srdce jako na oltář smíru za celý svět.

Konečně je Ježíšovo Srdce trůnem Trojice, protože vedle lidství Ježíšova Srdce, vedle osobní lásky, kterou z něho můžeme čerpat, vedle toho, co vyžaduje přímo náš cit a naši věrnost jako odpověď, stojíme v Ježíšově Srdci tváří v tvář celému Majestátu božství. Proto je naše zbožná úcta na hony vzdálena onomu falešnému sbratření ve smyslu banálního „Ježíš, náš bratr“, chápaného čistě lidsky, neboť on nám otevírá své Srdce jako bratr, ale současně jako všemohoucí Bůh, který nám z plnosti bohatství svého božství zpřístupňuje vykoupění, které by jinak vůbec nebylo možné. Vidíme tedy v Ježíšově Srdci spojeno Kristovo lidství i božství a můžeme z toho poznávat, že středobodem naší víry je královské Srdce. Proto je také samozřejmé, že každý, kdo si bere vážně k srdci všechny podstatné pravdy Církve a učitelského úřadu, pečuje o úctu k Božskému Srdci a rád se zasvěcuje Ježíšovu Srdci a rád se zasvěcuje Ježíšovu Srdci a každém prvním pátku.

Chceme-li vědět, jak máme Ježíšovo Srdce skutečně ještě hlouběji milovat a rozumět mu, když ještě nevíme, jak se k němu máme modlit, pak je tu ještě jedno Srdce, na které se můžeme obrátit: Neposkvrněné Srdce Panny Marie. Když se cítíme bez pomoci a hlubiny Ježíšova Srdce se nám jeví propastné a to, co od nás vyžaduje jako odpověď, nám připadá příliš odvážné a dobrodružné, pak se obraťme na soucitné Srdce Matky, které nám pomůže opravdově milovat Srdce Ježíšovo.

Prameny:

Pius VI.: *Bula Auctorem fidei*

z 28. 8. 1794 DH 2600-2700

Rahner, H.: *Flumina de ventre*

Christi, Biblica 22 (1941)

Bainvel, J.: *Coer Sacré de Jesus: Dictionnaire de Théologie*, Paříž 1923

Z *Der Fels* 6/1996
přeložil-lš

Někdy není nejmenší pochybnosti o tom, že Prozřetelnost řídí všechny věci. Přesně toto se týká svatého zpovědníka města Říma jezuita Felice Cappella a papeže Lucianiho. Oba byli pokřtěni v stejné křtitelnice ve farním kostele v Canale a byli nejen vzdálení příbuzní, ale jeden druhému byli navzájem vzorem, který horlivě napodobovali. Vstupte klidně do farního kostela v Agordo: farář Mons. Lino Motes, který oba velmi dobře znal, vás zavede do polotemného koutu kostela, ukáže na zpovědnici a řekne: „Podívejte se, to je jeho zpovědnice. Kdykoliv přišel P. Felice do Agorda, vždycky byl zde!“ Pak vám ukáže jinou zpovědnici hned vedle sochy Matky Boží: „Ta naproti je Albina Lucianiho.“ Odedávna to „ten nahore“ tak stanovil. Tak to bylo ustanoveno, jeden proti druhému. Jeden před druhým při udělování svátosti smíření. Bylo to v letech 1936–1937. Budoucí papež Jan Pavel I. byl tehdy mladým knězem, kterého nikdo menší než bratr Patera Felice, Mons. Luigi Cappello, tehdy arcikněz kostela Santa Maria Nascente v Agordo, chtěl mít svým kaplanem. Tehdy přišel P. Felice do Agorda, aby zde strávil letní prázdniny. Měl tehdy již své jméno jako kanovník a vážený profesor na univerzitě Gregoriana a měl svou pověst také jako svatý zpovědník. A tak se nakonec i zde odehrávalo totéž, co u jeho zpovědnice v Římě u sv. Ignáce. Těžko popsat, jak dlouhá byla řada lidí u jeho zpovědnice se zamřížovanými okny, která byla zdrojem živé vody pro ty, kteří žízni! Každá zpověď trvala jen několik minut. Jen pár slov, těch jeho. Stále stejných. A zestárlá srdce, zašlapa-

né životy pocítily, že je možno začínat stále znovu. A zase přicházeli. S novou odvahou, s novým příslibem. I Luciani se sta-



Albino Luciani,
biskup ve
Vittorio Veneto

ral s nemenší dobrotou o své ovečky. Ale ty, které poklekaly u jeho zpovědnice, nebyly zbloudilé ovce, ale spíše nevychovaní prvokomunikanti, živí chlapci a dívky, kteří neznají mravy ani pořádek. Tak byl někdy přinucen, když už spotřeboval všechnu trpělivost, kterou měl od Pána, vystoupit ze zpovědnice a říct několik ukáznujících slov, aby zjednal pořádek. Když pak prázdniny P. Felice skončily a on se vrátil do Říma, připojili se i jeho kajícníci k řadě, která čekala před zpovědnicí kaplana Albina. Jak často slyšel doporu-



čení od P. Felice: „*Sermo brevis et rudis.*“ Mluvit stručně a jadrně. V názorech a soudech však se nesmí prosazovat přísnost. Tu Pán nechce. Je třeba najít řešení, dopřát duším prostor k vydechnutí. Jak velice ovlivňovala Lucianiho blízkost tohoto velkého znalce, jeho pevná nauka a neoblomné principy, kněze, který ve zpovědnici všechno svěřoval Boží milosti. Jak to vše bylo pro něho důležité, řekl jednou sám, přesně dva měsíce před tím, než byl zvolen papežem, 29. června 1978, když se naposled vrátil do Agorda. V homilii v kostele, kde byl kdysi kaplanem, označil ona léta za nejkrásnější období svého života. „Vyslechl jsem mnoho zpovědí! Kolik zpovědí jsem to vyslechl!“ A jestli něco ve svém životě řekl stokrát, tak bylo toto: „Jak velice se mýlí ti, kteří nedoufají! Jidáš spáchal ve kou hloupost v onen den, kdy prodal Krista za třicet stříbrných, ale největší hloupost udělal v onen den, když uvěřil, že jeho hřích je příliš velký, než aby mohl být odpuštěn. Žádný hřích není příliš velký, vůbec žádný! Žádný není větší než jeho bezmezná milosrdenství!“

Když jel P. Cappello v létě domů, zastavil se vždy v Padově, aby navštívil P. Leopolda Mandiče, svatého zpovědníka. I P. Cappello poklekl u tohoto malého mnicha z Dalmácie, aby jako kajícník zakusil u něho Boží milosrdenství, které ustavičně rozdělával ze své zpovědnice. Ale nejen P. Cappello se u něho zpovídal, i Luciani. „Bylo to v březnu 1928,“ vypravuje Lucianiho bratr Eduard. „Luciani byl ještě mladý a P. Leopold navštívil spolu s biskupem chlapecký seminář ve Feltru. Vyzpovídal mnoho chlapců,

mezi nimi i mého bratra, Albino vždy vzpomínal na toto setkání a stále nosil u sebe obrázek P. Mandiče.“ I jeho sestra Antonie vzpomíná na tuto příhodu: „P. Leopold vyslechl zpověď, vzal jeho hlavu do rukou a řekl mu: ‚Nedělej si žádné starosti a jdi svou cestou.‘“ 30. května 1976, Luciani byl tehdy patriarchou v Benátkách, chtěl slavit mši svatou v Padově v kostele kapucínů vedle celý malého mnicha. Jeho kázání bylo celé dojemnou vzpomínkou na P. Leopolda a na způsob, jakým on zpovídal. „Všichni jsme hříšníci,“ řekl. „To věděl P. Leopold až příliš dobře. Je to smutná skutečnost, které si musíme být vědomi. Nikdo si to nemůže zaříditi tak, aby ve velkých nebo v malých věcech nechyboval. Ale jak již řekl sv. František Saleský: ‚Když máš osla a on odpočívá na dlažbě, co musíš udělat? Jistě nevezmeš hůl, abys ho mlátil. To ubohé zvíře je už tak dost ubohé. Musíš ho vzít za chomout a pošeptat mu do ucha: »Tak už pojď, půjdeme dále. Příště si odpočineme lépe.« To je systém a P. Leopold tento systém uplatňoval. Jeden kněz a můj přítel, který se u něho zpovídal, mu řekl: ‚Otče, vy jste příliš shovívavý. Já se u vás skutečně rád zpovídám. Ale vždy mám pocit, že jste příliš shovívavý.‘ A P. Leopold mu odpověděl: ‚Ale co je to shovívavý, můj synu? Pán byl shovívavý. Nejsem to já, kdo umřel za hříšníky. Pán umřel za hříšníky. On k dobrému lotru už ani velkodušnější být nemohl!‘“ A Luciani pokračoval: „Na jedné straně se Ježíš staví proti hříchu, je smírná oběť za naše hříchy, na druhé straně se nestaví proti hříšníkům, nýbrž vychází jim vstříc. Jen se podívej do evangelia, že se staví proti hříchu. Jan Křtitel o něm říká: ‚Hle, Beránek Boží, který snímá hříchy světa,‘ nebo Pavel: ‚On zemřel za naše hříchy.‘ Žádné hříchy, Pán je nechce. A na druhé straně opět kolik dobroty! Kolik milosrdenství s hříšníky!

PAPEŽ JAN PAVEL I. BRZY BLAHOŠLAVENÝ?

Mons. Vincenzo Savio, biskup v Belluno-Feltre oznámil, že připravuje zahájení diecézního procesu blahořečení papeže Jana Pavla I., který byl na stolci Petrově jen 33 dnů. Postulátorem je salesián Pasquale Liberatore.

Podle Kath-net

Jsem dojat, když na to pomyslím, že Pavel VI. blahořečil Patera Leopolda; ale ten první člověk vůbec, který byl prohlášen za svatého, byl zloděj. Na kříži mu Ježíš řekl: ‚Ještě dnes budeš se mnou v ráji.‘ Vrah a veřejný zloděj! ... Kolik dobroty vůči hříšníkům! A když mu přivedli cizoložnici: ‚Nikdo tě neodsoudil?‘ ‚Nikdo, pane.‘ ‚Ani já tě neodsoudím. Jdi a od této chvíle už nehřeš.‘“ A o P. Leopoldovi řekl: „On tento Ježíšův rys zcela napodoboval. I on jako Ježíš se trásl před hříchem. Slzy kvůli hříchu, ale k hříšníkovi se choval zcela jinak. Jednou mu někdo řekl: ‚Otče, vy už zpovídáte tolik let, jistě není nic, co byste ještě neslyšel, hříchy už na vás nedělají žádný dojem!‘ ‚Ale co říkáš! Když pomyslím na to, že vy lidé dáváte v sázku svůj věčný život kvůli tak zbytečným a pomíjejícím věcem, celý se třesu!‘ On se trásl, proléval slzy kvůli hříchům. Hříšníka však přijímal jako bratra, přítele, a právě proto bylo tak lehké se u něho vyzpovídat. Jednou k němu přišel muž, který se nezpovídal dvacet let. Vyzpovídal se mu ze svých hříchů a když byl hotov, P. Leopold ihned vstal, chytil ho za ruku a řekl mu: ‚Děku-

ji, děkuji ti, žes za mnou přišel, že jsi po tolika letech u mě vyznal lítost!‘ Byl to on, kdo děkoval!... A to ukazuje, čím je pro nás P. Leopold: zrcadlem dobroty našeho Pána.“ K této dobrotě se Luciani stále vracel. Nikdy neopomněl na ni poukázat. I v těch několika málo generálních audiencích, které jako papež uspořádal. A když mluvil o pokoře, říkal, že vychází z vědomí, že jsme ubozí hříšníci, z prožité zkušenosti odpuštění. „Omezím se na to, doporučit ctnost, která byla Pánu velmi drahá: ‚Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem.‘ To, co teď chci říct, může se zdát neuvážené, ale já to řeknu. Pán miluje pokoru tak velice, že někdy dovolí těžké hříchy. Proč? Aby ti, kteří spáchali hříchy a pak jich litovali, zůstali pokorní. Člověk nebude mít žádostivost pokládat se za anděla, když má jistotu, jak těžce zhrěšil. Pán často vyzýval: Buďte pokorní. I když jste udělali něco velikého, řekněte: ‚Jsme neuziteční služebníci.‘“

Na Albina Lucianiho jako zpovědníka vzpomínají zvláště mniši z kartouzy ve Vedanu, v klášteře, kam se rád uchýloval v době, kdy byl v Belunu, a kte-

rý navštěvoval i v době, kdy byl ve Vittorio Veneto. A i když byl za 33 dnů jeho pontifikátu jeho zpovědníkem jezuita Paolo Dezza jako už za Pavla VI., přicházel tam a poklekal u zpovědnice P. Leonarda Tiverona, rovněž jezuita. Tento zdrženlivý, málomluvný Pater Tiveron řekl o svém slavném kajicníkovi několik dní po jeho smrti: „Luciani byl vzorem odvahy a neotřesitelné důvěry v Boha, velké pokory, sprážené s duchovní silou.“ Tato slova poukazují opět na ony prosté, tajemně prosté lidské příhody, které jako dítě prožíval ve víře své matky, u Dona Filipa Carliho, svého faráře v Canale, nebo u P. Cappella, svého přítele. A proto ho nikdy neunavovalo vzpomínat na modlitby, které ho naučila matka, na své dětství v Canale, plné blízké lásky a hluboké úcty a lásky k Ježíši Kristu, kterou jako dítě zakusil.

Je třeba říct, že se cítil zavázán hlubokou vděčností ke svému faráři. Když se stal knězem, děkoval za to jemu. Od něho se naučil, že pro kněze není nic většího, nic plodnějšího, než křtít, rozdělovat Eucharistii a odpouštět hříchy. *In persona Christi*. Od něho se také naučil veškeré důstojnosti a pokoře při zpovědi: „Podívejte se,“ řekl jednou Luciani při setkání v postu, „Pán nám dal zpověď jako nástroj svého milosrdenství a v důsledku toho také pokoje pro nás. Nesmíme se příliš starat a mít strach. A člověk se také nesmí příliš soužit pro spáchané hříchy. Vyzpovídal ses? V pořádku, nechme toho a už na to nemysleme. Jistě, zpověď musí být prostá, jasná. Ten nebo onen, který přichází ke zpovědi, dá si mnoho práce se zpytováním svědomí, protože si myslí: musím udělat dobrý dojem! ‚To není místo, kde se musí udělat dobrý dojem,‘ říkal mi stále můj farář. A také to není jednoduché: je třeba říct raději to, co je třeba říct, málo slovy a jasně. To, co se stalo, ve stručnosti,



ODSOUZENÉ POHORŠENÍ

Kardinál Ratzinger ostře odsoudil společnou protestantsko-katolickou „eucharistii“, která se konala v Berlíně v rámci eumenického dne církvi. Označil tuto „bohoslužbu“ za ryze „politickou akci“. „Zneužití svátost, která je největším Božím darem, k prosazování svých cílů je podle mého názoru navýsost nevhodné,“ prohlásil prefekt Kongregace pro nauku víry.

Berlínský kardinál Straszynski pozval teologa Hasenöhltla, katolického „koncelebranta“, k pohovoru, dříve než rozhodne o dalších opatřeních. Hasenöhltl prohlásil, že zatím neví, zda pozvání přijme, ale v žádném případě se nehodlá od svého činu distancovat.

Podle Kath-net

s pokorou, bez dlouhého chození kolem horké kaše. ... A důležitější, než se brouzdat v komplikovaném zpytování svědomí, je dát sám sobě pocítit bolest nad těmito hříchy.“

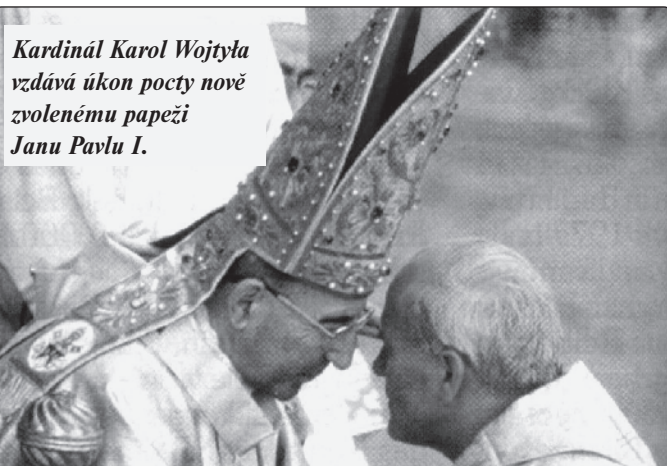
Trpělivost při jasném výkladu formulací katechismu s příklady pro každého srozumitelnými a účinnými, to bylo u něho vždy předností. Jeho sestra Antonie vzpomíná: „Při jedné hodině katechismu v Canale vysvětloval Albino zповěď pomocí příkladů, které používal svatý farář Arský, když říkával: ‚Co by bylo ze mě ubohého, kdyby nebylo zповědi? Co by s námi bylo?‘ A doporučoval chodit ke zповědi často. ‚Nepřebalují snad matky své děti často?‘ říkal Albino. ‚A tak je to i s duší: často chybujeme. Musíme se mýt, ne jednou, dvakrát do roka, musíme se zповědat často, kdy to jen je možné.‘“ Svým kněžím kladl výslovně na srdce: „Budme věrni tomu, co míní kodex slovem *frequenter*. Různé synody říkají: týdně. Pokuste se být tomu věrni. Dá to možná trochu námahy, ale budeme se cítit lépe, spokojenější, můžeme opět načerpat novou sílu. Také ustavičná lítost, ustavičné sebepokořování je důležité a spasné.“

Léta, kdy byl patriarchou v Benátkách, byla pro Albina Lucianiho nejobtížnější. Neboť právě tam, v Benátkách, musel v plné trpkosti poznat, jak velice daleko je toto věrné křesťanské dědictví od horizontu života. „Stále častěji slyšíme říkat: ‚Hřích, to nic není.‘ Tento způsob myšlení, který se stal přímo módou, vyvolává vážné obavy,“ napsal v jednom dopisu kněžím a pokračoval: „Jsou kněží, kteří už nevěří ve zповěď... Je stále mnoho hříchů, i křesťanský středověk jich byl plný. Ale lidé věděli, že hřeší, porušovali zákon nejtěžšími hříchy, ale nikdy nepřestávali respektovat porušený zákon a ani se jim nesnilo o tom, že budou popírat hřích. Ale dnes říkají, že nejsou žádné zákony a ještě méně hříchy,

a právě to je velmi znepokojující!“ V roce 1974 řekl na duchovních cvičeních pro klérus: „Vůbec nechovám přání počítat se k specialistům na bludné nauky. Ale někdy mě přemáhá pokušení poukázat na stopy kvietismu, semikvietismu, pelagianismu a semipelagianismu ve spisech a v projevech, které popisují pastorační práci, jako by všechno záleželo na lidech, jako bychom sami mohli vyhlašovat, že už nemáme s hříchem nic co do činění...“ A kněžím, kteří si stěžovali na ústup od zповědi, dal rozhodnou odpověď: „Smrtelný hřích rozleptává naše duše. Olupuje duši o milost. Traktát o milosti jste studovali a znáte působení milosti v duši. Zповěď je banka, kde se rozděluje Kristova krev; je to stanice Červeného kříže, kde se opět napravují polámané údy. Je to opravdu obdivuhodná věc. Ale já opakuji: Jak je možná bolest, dobrá předsevzetí, zповěď, když se lidem nevysvětlí zpytování svědomí? A opakuji především jedno: Kdo půjde ke zповědi, když mu neřeknete, co je to Boží milost a jak je drahocenná?“

V lednu 1965 měl Albino Luciani, biskup ve Vittorio Veneto, exercicie pro kněze své diecéze. Podle jeho přání mělo se toto setkání konat pod heslem: *Historia salutis - Dějiny spásy*. Začal podobenstvím o milosrdném Samaritán. „Milosrdný Samaritán je Kristus,“ začal, „nešťastní pocestní jsme my ostatní.“ A pokračoval: „*Historia salutis* znamená toto: Pán běží lidem v ústřety.“ Měl s tím takový úspěch, že text exercicií byl publikován. Některé pasáže se zabývají milostí. „Tridentský koncil říká: Nikdo si nesmí dovolit přijmout ono smělé tvrzení, které zavrhl i církevní Otcové, podle kterého je nemožné dodržet Boží přikázání. Neboť Bůh neukládá nic nemožného, nýbrž napomíná, když poroučí, abychom dělali to, co je možné udělat, a žádali od něho, čeho sami nejsme schopni, a současně nám pomáhá, abychom toho byli schopni.“ Augustin říká: „*Agnosce ergo gratiam eius, cui debes, quod non commisisti.*“ (Uznej tedy milost toho, jemuž jsi zavázán za to, že ses nedopustil určitých hří-

chů.) A dále: „*Nullum est peccatum, quod fecit homo, quod non possit facere et alter homo, si desit rector a quo factus est homo*“ (Není hříchu spáchaného člověkem, který by nemohl spáchat jiný člověk, jestliže mu chybí pomoc toho, který stvořil člověka.) Lucianiho komentář zní: „Nebe je trochu vysoko a nám to činí obtíže ho dosáhnout. Je to jako s děvčátkem, které objevilo třeshně, na které nemůže dosáhnout. Musí jít za tatínkem, který si ji vezme na ramena a řekne: ‚Tak, malá, trhej.‘ Zvedne ji a ona může dosáhnout na třeshně a jíst je. Tak je tomu i s námi. Cítíme, že nás ráj přitahuje, ale pro naše slabé síly je to příliš vysoko. Jestliže nepřijde Pán se svou milostí, nemáme šanci! Augustin opakoval často jednu modlitbu: ‚*Da, Domine, quod iubes, et iube, quod vis!*‘ (Pane, já toho nemohu dosáhnout, pomoz mi udělat to, co poroučíš, a pak mi poruč, co chceš, ale nejdříve mi dej milost, abych to mohl udělat.) S milostí našeho Pána je možné všechno. Dovolte mi říct několik slov k modlitbě.“ A pak vyprávěl následující epizodu: „*Pater Mac Nabb*, slavný dominikán, který kázal v Londýně, řekl: ‚Když sedím ve zповědnici, přitahuje mě Pánova trpělivost. Ať řeknete cokoliv, nikdy se tím nevzrušuji, i když jsou to strašné hříchy. Pak si říkám: Pán odpustí, přišel, pokořil se, jen odvahu, odvahu... Je jen jedna výjimka: když někdo přijde a řekne, že zanebdává modlitbu. «A vy jste se opravdu nikdy nemodlil?» «Ne, otče, nemodlil jsem se.» Ach, pak bych nejraději natáhl ruku přes zamřížované okno a dal mu pár facek! Ale jak je to možné, že v tomto světě, s tímto našim sklonem ke zlu, k našim slabostem se nemodlíme?“ pokračuje Luciani. „To znamená, že zavíráme oči před skutečností, že jsme vůbec nic nepochopili... Nemůžeme přece vystačit bez modlitby, bez důvěry v Boží milost. ‚Chci, abyste se mod-



*Kardinál Karol Wojtyła
vzdává úkon pocty nově
zvolenému papeži
Janu Pavlu I.*

Evangelíkovo dilema

Německá evangelická církev vězí v hluboké krizi. Neobrací se již na Krista, ale hrozí jí, že se stane odleskem ducha doby. Odpovědi na několik otázek, které položil list Die Tagespost protestantovi Hansi Apelovi, někdejšímu německému ministru financí, jsou pro nás nadmíru poučné. Apel vyrostl v přísně evangelické rodině a je autorem knihy Lidová církev bez lidu, bilancující současný stav evangelické církve v zemi jejího vzniku.

Byl jste na ekumenickém církevním srazu v Berlíně?

Apel: Ne. Neměl jsem tam co hledat. Byl to podnik, který měl s Kristem a Duchem Svätým málo společného. Jestliže tam promlouvá Dalai Lama a kancléř Schröder, který má k církvi daleko, mohlo tam být mnoho zbožných lidí, ale hlavní tón neměl s tím, co pokládám za křesťanství, mnoho společného.

Nemáte s evangelickými „Kirchentag“ dobré zkušenosti. Je to důvod, proč jste k evangelické církvi tak kritický a dokonce jste z ní vystoupil?

Evangelické Kirchentag posledni doby jsou velké happeningy, které v protikladu k 50. a 60. letům jsou stále více vzdáleny od křesťanství. Také tento Kirchentag byl velký happening a nikoliv velké přiznání k aktivní a vnitřní víře. Pokládám ho za pokus zaujmout lidi tržními metodami. Lidem se to může zdát zajímavé, ale pak odejdou a všechno zmizí v anonymitě.

Ve své knize píšete, že evangelium požaduje od věřících, aby z něho vyvodili osobní důsledky. Zdá se vám dnešní evangelická církev málo radikální?

Tato církev chce být tržně úspěšná. Chce upoutat co nejvíce daňových poplatníků a nabízí proto nejrůznější životní pomoc. Žehná všechno, i „sňatky“ homosexuálů. Ale neopírá se o Krista a nežádá od těch, kteří k ní ještě přicházejí, a jich je stále méně, vůbec radikální obrácení vlastního života. Nakonec platí motto: „Dovoleno je všechno, co se líbí.“

Katolíci se mohou v případě pochybností obrátit na papeže a učitelský úřad, který udává obsah víry. Evangelická církev se naopak až k zemským církvím velice různí. Existuje mezi nimi ještě něco jako malý společný jmenovatel nebo zásadní shoda v otázkách morálky?

Jednotnost víry a jednotnost orientace ve víře má jistě velkou cenu již sama o sobě. Martin Luther, který odmítal papežství a bojoval proti němu ze zcela jiných důvodů, nemohl tušit, co z toho vzejde, totiž kakofonie názorů. Co to dnes znamená – evangelicky? Je to to, co najdeme v Bavorsku ještě napůl nedotčeno, nebo to, co je na severu a co už nemá s křesťanstvím nic společného?

Mám velký respekt před katolickou církví, v neposlední řadě proto, že udává před-

stavu jednoty křesťanství, což u zemských církví postrádám. Při svém odchodu z lutherské církve bych však nemohl přestoupit do katolické církve, je pro mě příliš daleko a je mi cizí. Mohu jen doufat, že katolická církev uchová jednotu ve víře, neboť všechno ostatní víru zničí.

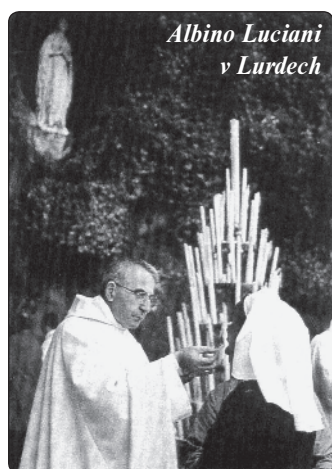
Já osobně bych neměl s funkcí papeže žádné problémy, protože stále více poznávám, že vývoj víry nemůže být přenechán demokraticky či nedemokraticky organizovaným synodám. Ale mám nesmírné těžkosti s chápáním úřadu v katolické církvi. Že kněží jsou svěcení a mají tak říkajíc vyšší kvalitu než ostatní věřící. Všichni jsme přece křesťané. Nejsou žádní vyšší křesťané, kteří stojí výše mezi mnou a Bohem. Před Bohem jsem za sebe odpovědný já sám.

Jsem přesvědčen, že Kristovo zaslíbení, že bude chránit svou církev, stále platí. Je ale otázkou, do jaké míry je křesťanskou evangelická církev. O tom mám velké pochybnosti. Dále: cítíme, že bez náboženství to nejde, právě mladí lidé je hledají. Tito mladí nechtějí žádné láry fary, ale domáhají se náročnosti duchovní a možná i ekonomické, s úsilím o životní cíl. V tom směru musí být křesťanství viditelné a musí se zřetelně oddělit od ducha doby. Jestliže je evangelická církev jen odlesk ducha doby v náboženském zarámování, neplní tuto svou funkci a stane se v dohledné době zbytečnou a ve svých podstatných částech se rozpadne. Snad je s Boží pomocí ještě možné obrácení.

Podle Kath-net
(kráceno)

lili, říká sám Ježíš, „a abyste se vytrvale modlili o to... Chci, abyste se modlili.“ Stačí, abyste se modlili, abyste měli důvěru, naději. „Omnia possibilia sunt credenti.“ Z mé strany se může stát všechno, jen když máš důvěru. Očekávám od Tvé dobroty, jak se modlíme ve vzbuzení naděje, znamená: toužebně očekávám v úplné jistotě. „Čekat jako jistý,“ říká Dante. Naděje není fakultativní, je to povinnost...“

„A zatím jeho trpělivost čeká na nás,“ soudí dále Luciani.



Albino Luciani
v Lurdech

A pak se opět vrací k *Historia salutis*: „Hleďte, on je ten, který se chce s námi setkat, a neztrácí odvahu ani tehdy, když my před ním utíkáme: „Chci to zkusit ještě jednou, ještě desítkrát, ještě tisíckrát...“ Lidé by nejraději sáhli po zbrani a zabil ho, jen aby o něm už neslyšeli mluvit. Nevadí, on může počkat. To je ON, takový je ON,... ON je OTEC.

Otec, který čeká u dveří. Vyhlíží nás, když jsme ještě daleko, a radostně nám běží vstříc, padá nám kolem krku a láskyplně nás líbá... Pak jsou naše hříchy skoro jako šperky, které mu můžeme darovat a s nimiž mu darujeme velkou radost, protože on je potřebová, aby nám odpustil... Jsme pány, když darujeme šperky, a není to vůbec porážka, nýbrž vítězství, když dáme Bohu zvítězit!“

Z 30giorni /2003
přeložil -lš-

HOROSKOPY JAKO FALEŠNÁ OPORA

Arcibiskup v Sydney George Pell ve svém posledním pastýřském listě k slavnosti Letnic konstatoval, že desetitisíce Australanů čtou denně své horoskopy, což je nutno pokládat za novou formu pohanství. Lidé, kteří nemají ve svém životě žádnou oporu, obracejí se k pověrám a sešívají své vlastní náboženství z útržků velkých náboženství a New Age. Je povinností křesťanů, aby žili plně svou autentickou vírou. Člověk potřebuje jasné cíle pro sebe a pro společnost a pod řádným duchovním vedením se povznést nad své osobní potřeby.

Podle Kath-net

Svatý Prokop aktuálně

Proč v dnešní době už neslyšíme o vyslyšených prosbách a zázracích na přímluvu sv. Prokopa? Není tím vinen svatý Prokop, ale my.

Přece si ale připomeňme zá-
zračné vyslyšení prosby dosud
žijící ženy, která svědčí:

„Když můj syn měl už čtyř-
ří roky a dosud nemluvil, na-
vštívila jsem odborného lékaře
v pražské nemocnici. Byl tam
pak zanechán k odbornému
vyšetření. Po několika dnech,
když jsem si přijela pro dítě,
byla mi oznámena velmi smut-
ná zpráva, že chlapec má zasa-
žena určitá centra v hlavě, ni-
kdy se nenaucí rozumně mluvit
a vyroste z něho postižený (de-
bilní) muž, který jednou skon-
čí v ústavě pro takové ubožáky.
Plná bolesti v duši jsem jela do-
mů vlakem z Prahy přes Čerča-
ny a nebyla jsem schopná se ani
chvilu ztišit na modlitbu. Přišla
mi však vzpomínka na Sázavu
a sv. Prokopa. Nevysedla jsem,
abych jela domů, ale pokračo-
vala vlakem na Sázavu. Plná
bolesti jsem ani nevnímala lí-
dí, klášterní brána byla uzavře-
na, do chrámu ani na nádvoří
jsem se nemohla dostat, a tak
jsem stála chvíli u brány a snaži-
la se trochu zklidnit a poprosit
sv. Prokopa za dítě, které se mě
drželo mlčky za ruku. Tam mi
přišla myšlenka: ‚Vrať se zpět
ke starému nádraží!‘ Neuvažo-
vala jsem, byl to silný vnitřní
hlas. Když jsem se vrátila, všim-
la jsem si svatoprokopské kaple
i se studní. Přišla jsem ke kapli,
chytila se železných mříží a dí-
vala se chvíli na obraz sv. Pro-
kopa. Vzpomněla jsem si samo-
volně na některé zázraky spoje-
né se sv. Prokopem, o kterých
jsem slyšela jako dítě od své
maminky. Začala jsem s ví-
rou vyzývat jméno sv. Proko-
pa, chlapce jsem pustila a obě-
ma rukama jsem se chytila mří-
že, začala jsem vzlykat a slzy mi
prudce tekly z očí. Velká bolest,
kterou jsem měla, se začala mě-
nit v hluboký pokoj: ‚Pane Ježí-

ši, který jsi činil zázraky a či-
niš je skrze své svaté, zachraň,
uzdrav toto dítě pro zásluhu
služebníka Prokopa!‘ Ta pros-
ba nebyla ani tak řečena ústy ja-
ko hluboko v srdci. Pokoj ještě
víc zaplavil mou duši, bylo mi
dobře, cítila jsem tento zvláštní
pokoj, ale tu jsem si vzpomněla
na svého chlapce. Otočila jsem
se a on hleděl upřeně a spokoje-
ně na mě! Otevřela se mu ústa
a klidně a přirozeně řekl: ‚Ma-
ma!‘ Při další prohlídce lékaři
trvali na svém: ‚Dítě sice začalo
mluvit, ale podle odborných vy-
šetření zůstane psychicky posti-
ženo.‘ Znovu jsem přišla na toto
místo a prosila Božího Syna Je-
žíše Krista pro zásluhu sv. Pro-
kopa o uzdravení! Od té doby
už uběhlo 40 let, chlapec žán-
né následky neměl. Maturoval
a zastává zaměstnání dost ná-
ročného na psychiku. Pane Bože,
kdykoliv si na to vzpomenu, dě-
kuji Ti za tento zázrak, který jsi
udělal na mocnou přímluvu sva-
tého muže ze Sázavy!‘

Světcí se v nebi nemění, ne-
stárnou a nemění své city. Tak
jako sv. Prokop dříve miloval
Čechy, tak je miluje i nyní.
A tak jako se dříve za ně mod-
lil a přimlouval, tak činí i dnes.
Jestliže není slyšet o nových zá-
zracích a milostech, pak je vi-
na u nás. My sami jsme se od-
cizili našemu přímluvci, zapo-
mněli jsme činit pokání a ptáme
se, proč nám nepomáhá. Vrať-
me se k účtě, jakou k němu mě-
li naši předkové! A on se obrá-
tí k nám! A účta k sv. Prokopu
spočívá v tom, následovat ho
v jeho radikálnosti a horlivosti
pro Boží království. To, čemu
nás sv. opat sázavský učil, je na
prvním místě pokání. Následuj-
me ho tedy v jeho cestě za Kris-
tem, a potom se i my staneme
svědky toho největšího zázraku
– života Kristova v nás.

Svatý Prokop a démonické působení po 1000 letech

Svatý Prokop je znázorňo-
ván, jak křížem pohání ďábla
zapřaženého do pluhu a oře
s ním brázdou. Od Sázavy-Čer-
ných Bud do Chotouně, rodiš-
tě sv. Prokopa, vede v současné
době turistická stezka, která za-
číná roklinou, kterou dle tradice
měl sv. Prokop s ďáblem vyorat.
Čertovu brázdou je už dnes těž-
ko sledovat až k městu Kouřimi,
ale je zřetelná při svém začátku.
Když vjíždíme z Uhlířských Ja-
novic do města Sázavy, pak po
pravé straně, ještě před tabu-
lí označující obec, stojí sloup
a na něm je obraz sv. Prokopa.
Světec má zapřaženého ďábla
v pluhu a v ruce drží kříž, kte-
rým ďábla pohání. Touto roklinou
se dnes do řeky Sázavy vlévá
malý potůček. Vypráví se, že
po bratrovražedné bitvě u Li-
pan, kde se mezi sebou navzá-
jem pobila husitská vojska, je-
jich krev tekla až k Sázavě, aby
tu žalovala sv. Prokopovi na tu-
to smutnou událost.

Z jeskyně na břehu řeky Sá-
zavy vyhnal sv. Prokop tisíc dé-
monů, kteří ji obývali. Na mís-
tě, kde byla tato jeskyně, je ны-
ní krypta sázavského chrámu,
v níž je sv. Prokop pochován.

Co se týče Čertovy brázdy,
mnozí tomu doslova věří, jiní
tuto brázdou pokládají za pří-
rodní architektonický úkaz.
Co se týče vyhnání tisíce dé-
monů z jeskyně, je na to rov-
něž dvojitý pohled. Ale můžeme
jít trochu dál. Dvojitý pohled je
taky na to, co se týče existence
démonů. Jenže tady to už má
vážné důsledky, nejen pro vztah
k Bohu a k Božímu slovu, ale ta-
ké pro osobní život každého je-
dince. Myslím, že dnes je mno-
ho lidí, pro které existence dé-
monů není jen záležitostí víry,
ale je to pro ně konkrétní zku-
šenost, i když se mnozí z nich
za křesťany nepovažují a do
kostela nechodí. Sv. Prokop
na Sázavě vyháněl z posedlých
démony, ale i po jeho smrti ti-

to démoni z těchto ubožáků vy-
cházel, ať v kryptě či v areálu
kláštera. O tom máme svědec-
tví historie. Ale i v současné do-
bě, kdy se mnozí zvláštním způ-
sobem otevřeli vlivu a otroctví
zlého ducha, mohou tito lidé
zakusit osvobození skrze víru
a pokání. Ježíš Kristus je stej-
ný včera, dnes i na věky a boj je-
ho království s královstvím tem-
na se odehrává v každém srdci.
Jistě je mnoho duší ovládaných
démonem, který v určité oblas-
ti ovládá nejen jejich myšle-
ní, ale i jejich vůli. Jsou i jiní,
a těch je většina, kteří zakouše-
jí, že určitá oblast jejich duše je
znesvobodněna, a jsou tedy zá-
vislí na démonické svázanosti.
Takoví, a zvláště takoví, by se
měli obracet na toho, kdo nad
ďáblem i jeho demony zvítězil,
a tím je Ježíš Kristus, náš Spa-
sitel a Pán. Ten, kdo se obrátil
a přijal Krista a zakouší sváza-
nost v určité oblasti, měl by pro-
sit za osvobození z těchto nevi-
ditelných duchovních pout. Je
možno tak učinit kdekoliv, ale
jsou určitá místa, kde je pro-
středí živé víry nebo v minu-
losti byla tato místa touto vírou
proniknuta, a zde zpravidla do-
jde k osvobození. Co se týče na-
ší vlasti, je to na prvním místě
Sázava a svatý Prokop, duchov-
ně s ní rostlý. On i jiní Boží slu-
žebníci, kteří žili životem víry,
po svém pozemském životě už
obdrželi korunu věčné slávy
v novém životě. Jejich tělesné
schránky zpravidla už dlouho
odpočívají na určitých místech
a čekají zde na vzkříšení, pro-
měnění a oslavení. Proto cho-
váme k ostatkům těchto Božích
služebníků úctu. Tím vzdáváme
úctu jejich nesmrtelné stránce,
jejich duchu, který je už u Pána
ve slávě. Oni jsou našimi starší-
mi bratry, oni se za nás před Bo-
žím trůnem přimlouvají. Úcta
k nim není něco, co nás oddělu-
je od Krista, který je naším jedi-
ným Spasitelem a naším osob-
ním Zachráncem. On zemřel za
každého z nás osobně a každý
z nás ho musí osobně přijmout,

Bašta Pána Boha (24)

Vesničané mrzutě poslouchali, ale z Božího domu se nedalo uniknout. Všechny vchody byly obsazeny rudými, kteří částečně zevlovali na posledních židlích v kostele, částečně stáli na stráži venku.

Vtom se stalo něco zcela nečekaného.

Oba pekařští kluci se po přepadení odplížili zpět do dílny mistra Convertiera. Posadili se tedy a přemýšleli, jak by rudým vyvedli nějaký kousek a mohli tím osvobodit lidi z kostela.

Malý Jirka Vinaie najednou vyskočil a vykřikl: „Pavle, znáš poplašný signál rudých?“

„Samozřejmě, že ho znám,“ odpověděl chlapec. „Slyšel jsem ho přece dost často, když teď táhlo tolik vojáků přes Poitiers.“

„Uměl bys ho zatroubit?“

„Maličkost.“

„Tak tedy do toho, běž pro trubku a přines ji!“

Za okamžik už tryskem pádili oba kluci nahoru do horského lesa.

Mezitím ukončil spříseženec kázání a přistoupil právě k oltáři, když ticho najednou přerušil vzdálený zvuk trubky. Musel přicházet odněkud z hor. A znovu se ozval, ale tentokrát jasněji a blíže! Lidé se na sebe udiveně dívali. Kostelem se ozývalo šuškaní a šepot.

„U dása, to je poplach!“ kotalo několik gardistů ohromeně. A trubka znovu zahlaholila jasný, ostrý signál. Vtom se rozlétly kostelní vrata.

„Občanští gardisté – ven!“ volal hlas velitele. „Poplach!“

„Sedláci z Vendée se přibližují!“ křičeli zděšeně druzí. Vojáci vyrazili z kostela, zmateně venku pobíhali a nevěděli, kam se mají obrátit. Nepřítele nebylo vidět. Ale sedláci jsou určitě schováni v horských lesích a mohou odtud vyrazit každým okamžikem se svými příšernými kosami a sekyrami. Zachraň se, kdo můžeš!

„Do Poitiers!“ křikl velitel. V divoké neuspořádanosti spěchal rudý batalion přes Joubertův most do města: zde však nikdo neměl zdání ani o poplachu, ani o přepadení sedláky.

Sotva gardisté uvolnili vchody kostela, opustili jej také venkované s velkou radostí, že se nemusí účastnit mešní oběti odpadlého kněze.

Marně se obracel kněz od oltáře, zbytečně všechny shromážděné zapřisahal po dobrém i po zlém, aby neodcházeli.

Nikdo nezůstal pozadu, ani ten kostelník, který už při druhém signálu horempádem vyrazil přes sakristii ven, ne aby bojoval proti blížícím se sedlákům, nýbrž aby se honem schoval ne daleko svého bytu pod obrácený sud na dešťovou vodu.

Lidé z Montbernage se po prvním překvapení ovšem dovtípili, kdo to troubil, a když odcházeli z kostela, rozhostil se na mnoha tvářích radostný úsměv.

Pekař Vinaie stiskl pevně ruku Convertiera, svého kolegy z cechu, a řekl:

„To provedl ten tvůj syn velkolepě, pane markýzi!“ „Markýzi?“ podivil se Convertier.

Pekař Vinaie ho ale šelmovsky pošfouchl:

„Neudělal snad z nás všech ten spříseženec aristokraty?“

„Ach ano, správně, pane barone,“ odpověděl Convertier a upřímně se zasmál. Potom však zašeptal: „Nemohl bys na pár týdnů péct chleba taky pro moje zákazníky?“

„Proč ne?“ smál se Vinaie. „Ale copak máš v plánu? Chystáš se na letní byt?“

„To ne, ale do Vendée,“ zašeptal pekař a jeho oči jasně zažářily.

„Vždyť máš ženu a děti,“ připomínal Vinaie polekaně.

„Ano, a právě proto chci pomoci osvobodit Francii od téhle sebranky. Ty se o ně postaráš, zatímco budu pryč, že ano?“

LITURGICKÉ ČTENÍ – pokračování ze str. 3

Evangelium – Mt 16,13–19

Když Ježíš přišel do kraje u Césareje Filipovy, zeptal se svých učedníků: „Za koho lidé pokládají Syna člověka?“ Odpověděli: „Jedni za Jana Křtitele, druzí za Eliáše, jiní za Jeremiáše nebo za jednoho z proroků.“ Řekl jim: „A za koho mě pokládáte vy?“ Šimon Petr odpověděl: „Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha.“ Ježíš mu na to řekl: „Blahoslavený jsi, Šimone, synu Jonášův, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj nebeský Otec. A já ti říkám: Ty jsi Petr – Skála – a na té skále zbuduji svou církev a pekelné mocnosti ji nepřemohou. Tobě dám klíče od nebeského království; co svážeš na zemi, bude svázáno na nebi, a co rozvážeš na zemi, bude rozvázáno na nebi.“

Vinaie uchopil zase přítele za ruku a řekl pevným hlasem:

„Na to se můžeš spolehnout!“

Až do večera zůstal kostelník Pascal pod svým sudem. Teprve až byla tma, odvážil se opustit úkryt. Naslouchal opatrně všemi směry, čenichal obezřetně po známkách boje nebo požáru. Když však nic nebezpečného nezjistil, zhluboka si oddechl, šel tajně domů a lehl si do postele.

SATANOVA KOHORTA

V létě 1793 vypadalo Poitiers už týdny jako vojenský tábor. Ve městě se ubytovaly celé regimenty, která táhly do Vendée, kde se už celé měsíce zuřivě bojovalo. Selské vojsko bylo pořád z valné části špatně vybaveno a ozbrojeno, tu a tam se stále bojovalo kosami a sekyrami proti mušketám a dělům, ale velitelé Westermanské legie, pověřené třemi revolučními velikány v Paříži – Maratem, Dantonem a Robespierrem – potlačením povstání, utrpěli přesto těžké ztráty. Rudý generál se pomstil tím, že nechal vypálit celé vesnice až do poslední chalupy. To rozzuřilo také sedláky tak, že rovněž neměli žádné slitování a s dvojnásobným hněvem bojovali za Boha a vlast.

Jako všechny bývalé kláštery v Poitiers, byl také klášter Nejsvětější Trojice, z něhož byli už dlouho řeholníci vyhnáni, obsazen vojáky Westermanské legie. Všude – v kapli, v sálech, na klášterním dvoře – se to hemžilo uniformami, vojáci pili z vel-

kých pohárů těžké červené burgundské víno, které ukradli z klášterního sklepa.

Jedna skupina legionářů odněkud přinesla na zádech vojáka, který měl hlavu a ruku v bílých obvazech.

„Mohu vám říci,“ vyprávěl voják chraplavým hlasem, „mohu vám říci, Vendée je peklo, sedláci tam bojují jako opravdoví ďáblové. Pane Bože, zemřít kulkou nebo seknutím šavle – to nic není, to vůbec nic není. Ale zmítat se na vidlích na hnůj jako sele na rožni, být rozpůlený seknutím kopy – řeknu vám, kamarádi, to je peklo.“ Zraněný sáhl zdravou rukou po svém límci u kabátu, jako by mu byl najednou těsný. Ostatní seděli kolem něho beze slova a měli bledé tváře. Potom mluvčí, pokračoval: „A přede všemi běží kněžouři, kříž v pěsti, a divoké hordy se řítí hned za nimi, jako by byl takový kněžour archanděl Michael ve svérázně podobě. Ale to vám říkám, kamarádi, jestli mně takový černokabátník padne do rukou, zakroutím mu krkem jako slepici. Ale pojd'te sem! Naplňte mi korbel! Pijte, bratři, pijte! Ještě žijete v nebi. Vendée je peklo a smrt!“

„Ach, přestaň s tím svým ufnukaným vytím!“ protestoval jeden z republikánů po rozpačité pauze. „Bude to tak z poloviny zlé s tou chátrou ve Vednée. Bajonet je přece lepší než vidle na hnůj, je to zatraceně dobrá zbraň pro vykrmené selské břicho. Ze mě neuděláš hlupáka svými žvásty!“

(Pokračování)

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

vší lidské slabosti, hříšnosti a omylnosti zde bude zajištěna neotřesitelná jistota pravdy, garantované nikoliv lidskou geniálností nebo hlasem většiny, ale samotným Bohem prostřednictvím nositele „úřadu“, kterému Kristus výslovně a výlučně svěřil své „klíče“. Čini-li tak Ježíš konkrétně a jmenovitě, znamená to, že i v celých dalších dějinách jeho Církve je třeba postupovat stejně a při zachování poslušnosti předávat nejvyšší kněžský úřad i jeho pomocné úřady biskupům a kněžím konkrétně a jmenovitě.

Ačkoliv protestanti tuto skutečnost zásadně odmítají, přicházejí nicméně sami k poznání, že tato „instituce klíčů“, čili papežství, je jedinou a osvědčenou možností, jak zachovat integritu a jednotu víry. Neměla by tato úspěšnost a účinnost papežského úřadu být pro ně zřetelným dokladem jeho nikoliv lidského, nýbrž božského původu? Bohužel to, co protestantismus nejvíce svedlo na scestí, nejsou primárně jeho vlastní věroučné a kultovní odlišnosti, ale základní náboženský postoj: takřka vrozená neochota odložit ono lichotící a sebevědomé „já sám“ a uznat v nadpřirozeném řádu v oblasti víry, mravů i kultu nezbytnost podřízenosti. Protestantismus odbočil na jinou kolej, kde se vytvořily a tvoří stále nové a nové svérázné odbočky právě v důsledku této jeho nepsané, ale hluboce vžitě a aplikované zásady „já sám“. Jeho zakladatel ji zaobalil do honosně znějícího krycího jména: „sola fides“, „sola scriptura“ (jenom víra, jenom Písmo), ale stejně dobře by stačilo říct: solus ego (jenom já). Dar kněžské služby a s ní spojených svátostí, který tak výrazně a účinně posvěcuje Církev, se pak musí jevit jako nepotřebný a přímo nepřijatelný a je odhozen přes palubu, ale to nemůže zůstat bez následků, protože se církevní společenství ke své škodě zbavuje něčeho, co není lidského, ale božského původu. Je-li výkon posvátné služby vyhrazen jen zvláště posvěceným, není to ponížení těch ostatních, ale je to zcela samozřejmý důsledek a výraz nezbytně hluboké a pokorné úcty k tomu, co je božské a co musí v našem vědomí a chování zůstat tajemné a posvátné. To, čeho se může dotýkat každý, ztratí v obecném povědomí svou vznešenost a posvátnost. Nepochází tak k povznesení důstojnosti všech, ale k jejich ochuzení vzhledem k zprofanování toho, co mělo zůstat božské, a tedy nedostupné.

Jestliže pak jako chybná interpretace „výdobytků“ posledního koncilu a jako iluzorní snaha o sblížení s odloučenými bratry si ono lákavé a zrádné „já sám“ razí v nejrůznějších způsobech cestu i do katolické církve, nemůže to posloužit ani jí, tím méně pak žádoucí jednotě.

-red-

Srdečně zveme na PRVNÍ SOBOTY NA KLOKOTECH V ROCE 2003. Společný program začíná vždy v 15 hod. Téma pro jednotlivé soboty:

- 5. červenec – Strach nemá v lásce místo
Mons. V. Vyhlička, kanovník vyšehr. kapituly
- 2. srpen – A najde Syn člověka víru...?
P. RNDr. M. Kazík, farář v Hrádku u Znojma
- 6. září – Zapomenutá touha
P. Ivo Valášek, farář v Soběslavi
- 4. říjen – Temnotou ke Světlu
P. J. J. Berka, OCist., převor ve Vyšším Brodě

Liturgická čtení

Neděle 29. 6. – slavnost sv. Petra a Pavla

1. čt.: Sk 12,1-11
Ž 34(33),2-3.4-5.6-7.8-9
Odp.: 5b (*Pán mě vysvobodil ze všech mých obav.*)
2. čt.: 2 Tim 4,6-8.17-18
Ev.: Mt 16,13-19

Čtvrtek 3. 7. – svátek sv. Tomáše

1. čt.: Ef 2,19-22
Ž 117(116),1.2
Odp.: Mk 16,15 (*Jděte do celého světa a hlásejte evangelium. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 20,24-29

Pondělí 30. 6. – svátek Výročí posvěcení olomoucké katedrály (v ostatních diecézích: nez. pam. Svatých prvomučedníků římských)

1. čt.: 1 Král 8,22-23.27-30
(nebo jiné z Lek. V)
Ž 84(83),3.4.5+10.11
Odp.: 2 (*Jak milý je tvůj přibytěk, Hospodine zástupí!*)
Ev.: Mt 16,13-19 (nebo jiné z Lek. V)

Pátek 4. 7. – nez. pam. sv. Prokopa nebo sv. Alžběty Portugalské (v Čechách: památka sv. Prokopa)

1. čt.: Gn 23,1-4.19; 24,1-8.62-67
Ž 106(105),1-2.3-4a.4b-5
Odp.: 1a (*Oslavujte Hospodina, neboť je dobrý. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Mt 9,9-13

Úterý 1. 7. – ferie

1. čt.: Gn 19,15-29
Ž 26(25),2-3.9-10.11-12
Odp.: 3a (*Tvou dobrotu, Pane, mám na zřeteli.*)
Ev.: Mt 8,23-27

Sobota 5. 7. – slavnost sv. Cyrila a Metoděje

1. čt.: Iz 61,1-3a
Ž 117(116),1.2
Odp.: Mk 16,15 (*Jděte do celého světa a hlásejte evangelium. Nebo: Aleluja.*)
2. čt.: 2 Kor 4,1-2.5-7
Ev.: Lk 10,1-9

Středa 2. 7. – ferie

1. čt.: Gn 21,5.8-20
Ž 34(33),7-8.10-11.12+15
Odp.: 7a (*Ubožák zavolal, a Hospodin slyšel.*)
Ev.: Mt 8,28-34



Breviář pro laiky

Úvedení do první modlitby dne:	NE 29. 6.	PO 30. 6.	ÚT 1. 7.	ST 2. 7.	ČT 3. 7.	PÁ 4. 7.	SO 5. 7.
Antifona	1405	1637	841	857	1673	1722	1722
Žalm	786	783	783	783	786	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	1406	1638	842	857	1673	1415	1420
Antifony	1407	1639	843	858	1413	1416	1421
Žalmy	813	813	843	858	813	813	813
Kr. čtení a zpěv	1407	1639	847	861	1674	1416	1421
Antifona k Zach. kantiku	1407	1639	847	861	1413	1416	1421
Prosby	1407	1640	847	861	1675	1724	1422
Záv. modlitba	1408	1640	847	862	1413	1416	1422
Modlitba během dne:							
Hymnus	1264	1264	848	862	1264	895	1264
Antifony	1408	833	848	863	879	895	1422
Žalmy	818	833	849	863	879	895	1265
Krátké čtení	1408	1641	851	865	1676	898	1422
Záv. modlitba	1408	1640	851	865	1413	898	1422
Nešpory:							
Hymnus	1409	1409	1642	852	867	1413	1423
Antifony	1404	1410	1643	853	868	1413	1719
Žalmy	1670	1678	1643	853	868	1678	1719
Kr. čtení a zpěv	1404	1410	1646	856	871	1680	1424
Ant. ke kant. P. M.	1404	1411	1647	856	871	1414	1420
Prosby	1405	1411	1647	856	872	1681	1425
Záv. modlitba	1405	1408	1640	857	872	1413	1422
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

Matice cyrilometodějská s. r. o. nabízí

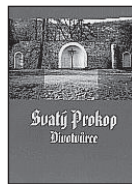


Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24,
771 11 Olomouc 1; e-mail: knihy@maticecm.cz,
tel.: 587 405 431, fax: 585 222 803

NOVINKA

SVATÝ PROKOP DIVOTVŮRCE

Soubor svědectví o živém Bohu, který od 11. století působil a ještě dodnes působí skrze sv. Prokopa. Tento český světec je také pokračovatelem duchovního dědictví svatých bratří Cyrila a Metoděje. Právě on založil v letech 1032-35 slovanský klášter na Sázavě, dnes známé poutní místo v Čechách. Text publikace je doprovázen několika černobílými fotografiemi. Připravili a vydali otcové z Řádu sv. Basila Velikého v ČR v Sázavě.

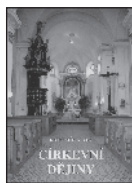


Brož., A5, 112 stran, 98 Kč

DOTISK

Dr. Radomír Malý: CÍRKEVNÍ DĚJINY

Publikace určená širší veřejnosti. Autor populárně zachycuje stěžejní body dějin Církve od Ježíše Krista až po II. vatikánský koncil a současnost, nevyhýbá se ani ožehavým tématům. Lektoroval ThLic. PhDr. František Jindřich Holeček OM.



Brož., A5, 288 stran, 188 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

STŘEDOVĚKÉ LEGENDY O ČESKÝCH SVĚTČÍCH

Postavy středověkých domácích světců jsou trvalou součástí naší národní tradice. V souvislosti s nimi a kolem nich si mnozí utváříme představy o povaze a osobitosti národních dějin. Hlavním a nezřídka jediným pramenem vědomostí o českých světcích pak jsou stře-

dověké legendy, které jsou jim věnovány. Nadační fond Česká knižnice připravil výbor nejznámějších legend, které se nyní dostává českému čtenáři do ruky. Jsou to tyto legendy: Život svatého Konstantina-Cyrila; Život svatého Metoděje; Utrpení Ludmily mučednice; První staroslověnská legenda o svatém Václavu; Kristiánova legenda (Život a umučení svatého Václava a jeho báby svatě Ludmily); Verše o utrpení svatého Vojtěcha; Život svatého Prokopa; Legenda o blahoslavené Anežce.



Lidové noviny, 176x118 mm, 262 stran, 153 Kč

DOTEKY SVĚTLA 2004

Stolní kalendář s katolickým a občanským kalendářem a s barevnými fotografiemi kostelů, kapliček, interiérů a božích muk. Fotografie a text Petr Hlavatý.

Vyšehrad, 59 Kč



SKVOSTY EVROPY 2004

Stolní kalendář s církevním a občanským kalendářem. Barevné snímky evropských kostelů a interiérů jsou převzaty z publikace Skvosty Evropy.



Karmelitánské nakladatelství, 55 Kč

KATOLICKÝ KALENDÁŘ 2004

Nástěnný kalendář s měsíčním církevním a občanským kalendářem, s barevnými ilustrativními obrázky s náboženskou tematikou.



KON-PRESS & VIA, 45 Kč

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci. Černochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://www.maticecm.cz/svetlo; objednávkový týdeník a knih. inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrační značka MK ČR 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podavaňe novinových zástupců povolené SP, s. p. ZSRF Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanova, Medzgorjaj aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.